



barnen framför allt

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap



**SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL**

Kontakter

BFA:s kontor

Box 10034, 434 37 Kungälv
 Besöksadress: Energigatan 11
 Tel: 0300-331 31
 Telefonsid: mån, ons, tor, fre: kl. 9.30-15.00
 Tis: kl. 13.00-15.00.
 Lunchstängt kl. 12.00-13.00

E-post: adoption@bfa.se
 Hemsida: www.bfa.se

Har du frågor om adoption?

Ring eller skicka e-post till kontoret där Maria Berg, Helle Holst-Nielsen, Anna-Lena Rolof Rundberg, Anna-Karin Stahre, Lena Sundvall, Ann-Charlotte Särnbratt, Lia Vinitskaia, Lina Vikterlöf och Katarina Nilsson arbetar.

Vill du bli medlem?

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in 450 kronor på pg: 42 04 45-9.

Styrelsen

Patrik Elisson,
 Ordförande, tel: 070-209 54 01
 Malin Rexvik
 Vice ordförande, tel: 073- 316 98 19
 Johan Persson
 Ekonomiansvarig, tel: 072-212 81 84
 Sven-Åke Kvaldén
 Ledamot, tel: 070-686 26 10
 Isabel Borrás Auli
 Ledamot, tel: 070-729 94 80
 Daniel Kanebratt
 Ledamot, tel: 073-902 32 11
 Martin Thörnqvist
 Ledamot, tel: 072- 231 54 32
 Jenny Westerlin
 Ledamot, tel: 070- 311 26 22
 Sara Bondesson
 Ledamot, tel: 070-211 44 36
 Lars Kristiansson
 Ledamot, tel: 073-509 2551

Har du frågor till styrelsen?

Om du har frågor eller funderingar som du vill att styrelsen ska ta upp, kontakta någon av ledamöterna/suppleanterna eller skicka e-post till info@bfa.se

Fadderbarnsverksamheten

Föreningen har en omfattande fadderbarnsverksamhet i Bolivia, Burundi, Kongo Kinshasa, Kenya, Litauen, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka och Vietnam.

Fadderbarnsverksamheten samordnas av Erna Lagerfors, tel: 070-964 56 69.
 Bidrag till fadderarbetet kan sättas in på plusgiro: 900272-6.

Biståndsverksamheten

Föreningen har biståndsverksamhet i Bolivia, Indien, Kongo Kinshasa, Namibia, Kenya, Litauen, Burundi, Vietnam.

Biståndsverksamheten samordnas av Sven-Åke Kvaldén, tel: 070-686 26 10
 Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på plusgiro: 900272-6.

Redaktionen

Ansvarig utgivare: Patrik Elisson
 Redaktör: Christina Zaar
 Redaktion: Anna-Karin Stahre, Ann-Charlotte Särnbratt, Christina Zaar och Eva Överhammar
 Grafisk formgivning: Eva Överhammar
 Tryckeri: Tabergs tryckeri AB
Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med fyra nummer per år.

Vill du skriva en artikel i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Deadline för material till nästa nummer

Lämna in din artikel senast 28 augusti 2017.

Vill du/ni annonsera i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Omslagsfotot

Katarina Svensson och Marcus Padoongwong som bägge är adopterade från Thailand och numera bosatta i Bangkok.

Ordförande har ordet



Snart har jag varit ordförande för BFA i två år. Det kan tyckas vara en kort tid, men det känns som en evighet. Det har hänt så mycket bra, och en del som känts jobbigt. I stort är jag väldigt nöjd med vad vi tillsammans lyckats åstadkomma på de här två åren. Vi har gett nästan tvåhundra barn familjer och vi har hjälpt otaliga barn med vårt bistånd och vår fadderverksamhet. Det ska alla vi som på ett eller annat sätt är engagerade i BFA vara stolta över.

Organisationen är delvis annorlunda i strukturen nu än när jag tillträdde. Ansvarsfördelningen mellan styrelse och kansli har utvecklats. Framförallt har den gjorts tydligare. Kansliet har också minskat något i antal och kontorsyta, vilket har bidragit till att vi har en relativt stabil ekonomi. I dessa tider av minskande adoptionsverksamhet är det i det närmaste remarkabelt att vi tillsammans lyckats med det.

Under det senaste styrelsemötet togs ett till synes litet, men ack så viktigt beslut: kansliet ska tillhandahålla tjänsten Råd och stöd. Detta innebär att BFA kan stötta dem som behöver någon att diskutera adoptionsrelaterade frågor med, utan att de för den skull måste vara engagerade i en adoptionsprocess. Fram till nu har vi inte kunnat göra det, eftersom de pengar som betalar personalens löner principiellt sett bara får användas till adoptionsförmedling. Verksamheten börjar i liten skala, utan några stora investeringar, för att se hur stort intresset är. Under nästa år görs en utvärdering så får vi se hur vi går vidare.

Snart är det sommarträff och årsmöte. Sommarträffen är ett unikt tillfälle och alla medlemmar är välkomna. Mestadels är det familjer som har adopterat och väntande familjer som kommer på träffarna för att knyta nya kontakter men också för att träffa redan funna kontakter. Träffarna är viktiga, både för er familjer och för oss som arbetar inom BFA:s organisation där vi kan dela erfarenheter och kunskaper och samtala kring både det som är svårt och lätt.

Detta är en omvälvande tid för alla oss som är engagerade i adoptionsverksamhet. Det är inte osannolikt att det kommer större förändringar de kommande åren som på ett eller annat sätt kommer att påverka BFA. Personligen är jag helt övertygad om att BFA kommer att klara sig alldeles utmärkt i framtiden. Det gäller bara att hålla blicken fäst vid vad det handlar om i grunden: att hjälpa barn få ett bra liv. Om BFA fortsätter fokusera på det, även när vardagens bekymmer tycks oöverstigliga, då kommer det att gå bra.

Hur det än är i vardagen, kom ihåg att en medlem i BFA alltid har något att vara stolt över.

Patrik Elisson, ordförande

Innehåll 4 2016

Katarina och Marcus bor i Thailand	4
Stå upp för våra olikheter!	6
Rescension "SLUTA ALDRIG GÅ, från gatan i Sao Paulo till Vindeln i Norrland"	7
Sexåringen Linn flyttar från Taipei till Sverige	8
Adoption från Taiwan	12
När ens rötter finns nån annanstans	16
BFA reser till Tjeckien	18
Gavram Gammelkorp	22
Thuong i Than Ba behöver fler faddrar	24
Nava Jyoti, del 1	26
Nava Jyoti, del 2	32
Besök i Bolivia	36

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Bolivia, Bulgarien, Indien, Litauen, Polen, Thailand, Tjeckien, Taiwan och Ungern. Biståndsdelen arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer från bl.a. medlemsavgifter, donationer och hjälpinsamlingar.



Katarina och Marcus bor i Thailand

TEXT OCH FOTO: ANNA-KARIN STAHERE OCH KATARINA NILSSON

Vid ett besök i Thailand i mars månad hade vi möjlighet att besöka svenska ambassaden och få en intervju med Katarina Svensson och Marcus Padoongwong som bägge är adopterade från Thailand och numera bosatta i Bangkok. Det blev ett intressant samtal om identitet, rotsökning och thailändsk kultur.

BAKGRUND

Katarinas adoptivföräldrar ville adoptera ytterligare ett barn och fick hjälp med detta genom pappans kollega som arbetade med teakodling i en liten by i Chiang Mai-provinsen i Thailand på 1970-talet. Pappan fick träffa och lära känna Katarinas familj. De har många foton och mycket information om Katarinas familj och by. Hon var åttonde barnet i syskonskaran. Alla dokument skrevs på i byn och när allt var klart visade det sig att det fanns ett barn till i behov av en familj. Katarinas föräldrar adopterade även denna flicka som var jämgammal med Katarina. Katarina och hennes nyblivna syster var två månader gamla då de kom till Sverige. Hon har alltid vetat om att hon är adopterad men det var först när hon var sju år som hon förstod att hon var annorlunda. Hon har alltid känt sig väldigt svensk och inte haft så stort intresse av att åka tillbaka till Thailand. Första resan tillbaka gjorde hon när hon var 24 år. Hon hälsade på sin biologiska familj i Chiang Mai där hon hade pappa och fyra bröder.

Marcus kom till Sverige som 4-åring och är uppvuxen på västkusten. Hans adoptivfamilj

har alltid varit öppen med adoptionen och talat om den thailändska kulturen. Han har även en adopterad bror från Chile. För Marcus har sökandet efter de biologiska föräldrarna varit viktigare och när han var i tonåren fick han en identitetskris. Hur såg hans biologiska föräldrar ut, vad var anledningen till att de lämnade honom? Han intresserade sig för Thailand och lärde sig skriva lite thai genom att regelbundet besöka en thailändsk affär i Varberg. När han var 19 år fick han en flygbiljett av sina adoptivföräldrar för att resa tillbaka till Thailand för första gången men han fick samla ihop pengar till uppehållet själv. Han reste ensam eftersom han kände att han behövde göra resan på egen hand. Han stannade i tre månader och letade, hittade och besökte släktingar. Hans biologiska mamma hade tyvärr gått bort men han fick träffa bl.a. sin morfar och pappa. Marcus kände sig med en gång väldigt hemma i Thailand, livet kändes lite enklare och han åkte tillbaka hem för att läsa thai på universitet i Lund.

FLYTEN TILL BANGKOK

Katarina och hennes man har tidigare bott och arbetat i Singapore men 2010 flyttade hela familjen till Bangkok då mannen fick arbete på IKEA. Hon arbetar själv med försvarsfrågor på svenska ambassaden. För henne har det aldrig varit lika viktigt som för hennes man att flytta till Bangkok men han brukar säga att ”vi har alltid velat bo i Bangkok”, skrattar hon. Hon känner sig mer svensk än någonsin i Thailand och har t.ex. aldrig lärt sig thai mer än på basnivå.

När Marcus var 24 år reste han tillbaka till Bangkok och jobbade på ett svenskt företag i fyra år. Han har därefter arbetat som tolk och översättare och har nu ett vikariat på svenska ambassaden i Bangkok. Han har försökt hitta balansen i vem han är och tycker att han har lyckats med det. När han nu bor i Bangkok har den svenska identiteten stärkts, han känner sig oftast svensk i Thailand och thailändsk i Sverige.

THAILÄNDSK KULTUR

Thailändare ser i regel positivt på adoption, enligt buddhismen så är den en god

gärning och de flesta thailändare tycker adoptivföräldrar är fantastiska människor. I Thailand är det inte vanligt med nationell adoption utan vanligare att släktingar adopterar eftersom det då rör sig om blodsband. Det finns en åldershiaraki i Thailand och man har stor respekt för äldre människor liksom för kungahuset. Thailändare är i regel tålmodiga, det är viktigt att inte tappa ansiktet och därmed kan det ibland vara svårt att läsa av människor i landet.

RÅD TILL ADOPTIVFÖRÄLDRAR OCH ADOPTERADE

Katarina och Marcus har några råd till adoptivföräldrar och adopterade som vill söka sina rötter. För det första att försöka få så tidiga bilder som möjligt på barnet och att ställa så många frågor som möjligt på barnhemmet. Skriv ned de historier som berättas, be om detaljer från de barnskötare som varit nära barnet. Vad tycker barnet om för mat, vilka leksaker gillar det? Var inte rädda för att prata om adoptionen. Läs böcker och titta på bilder, fantasera om Thailand. Var lyhörda för om barnet vill veta mer om sin bakgrund. Uppmuntra barnen att göra återresor när de är redo och gör gärna resorna tillsammans. Första gången kan man bara åka och se landet. Kom ihåg att alltid ta varje steg på barnets villkor.

Marcus har stor erfarenhet av adopterade som söker sina rötter då han har hjälpt många som rest tillbaka till Thailand i vuxen ålder. Den som funderar på att åka tillbaka bör tänka på om han eller hon vill öppna burken och få svaret på sina frågor. Ingen vet inte i förväg vad man hittar utan måste vara öppen både för att hitta och inte hitta det man söker. Det är annorlunda att vara i Thailand på semester än att vara där en längre tid.

Både Katarina och Markus har erfarenhet av att deras funna släktingar på olika sätt bett om pengar och de har bägge i viss mån bidragit ekonomiskt när

det känts befogat, t.ex. hjälpt till med munkar vid begravning. Det är viktigt att vara medveten om att man kan ställas inför speciella situationer när biologiska släktingar vill ha och behöver pengar från en.

För dem som adopterade har det varit viktigt att tänka på att alla gör val i livet. Vad kan jag göra nu? Vad vill jag göra nu? Allt i livet handlar inte bara om att de är adopterade. Kanske ger inte mötet med biologiska föräldrar och släktingar svaren

på alla livets frågor. Ibland kan man upptäcka att trots att man hittade sin biologiska familj så var det kanske inte det man sökte. Många känslor, tankar och frågor kan finnas oavsett om du är adopterad eller inte. Det är viktigt att fokusera på det positiva och på möjligheterna i situationen, inte bara på det svåra.



Stå upp för våra olikheter!

Jag heter Daniel Kanebratt och sitter med i BFA:s styrelse. Jag är själv adopterad från Sri Lanka och har två adopterade barn från Taiwan. Jag skulle vilja dela med mig av mina erfarenheter som adopterad och skriver det här till er adoptivföräldrar som vill känna tillhörighet till oss adopterade. Det är ni som har möjligheten till att hjälpa oss på vägen till tillhörigheten. Det är ni som måste vilja och våga.

Att vara annorlunda har ett pris. Så är den verklighet vi lever i. Vi väljer alla hur vi vill möta den.

Jag har haft möjligheten att möta världen med mina sinnen och få bli sedd för den jag är. Det har gjort att jag har vuxit som människa. Att få möta världen precis så som jag är gör mig också nyfiken på dem jag möter. Jag har mött en person som gett mig insikt i hur man kan välja att möta människor. Han var den första personen i mitt liv som ställde frågan om mitt ursprung på ett sätt som talade om vem han är. Det skulle ta cirka 40 år att få frågan som verkar så enkel. Var är du född?

Barn skapas mellan två människor och i samma stund skapas ett ansvar som borde vara livet ut. Vem vill ta över ansvaret när de som skapat mig inte vill eller kan göra det?

Ska jag få leva med tacksamhetsskuld livet ut gentemot dem som ville ta hand om mig? Jag har inte valt att vara här men för mig var det en väg till ett bättre liv med möjligheter som jag aldrig skulle ha anat fanns. Jag vet ju inte hur livet skulle ha varit om ingen hade velat ta ansvar för mig. Hade då döden varit enklare? Att få höra att man ska vara tacksam stärker inte min självkänsla, de orden sårar djupt i själen. *Låt ingen få använda dem mot era barn!*

För mig blir hela världen mitt hem eftersom jag är annorlunda. Vem är jag? Den frågan blir aktuell så snart jag lämnar ytterdörren och möter människors blickar i min omgivning. Så länge min omgivning inte vill se mig för vad jag är utan ser mer på det som skiljer mig från normen blir jag inte erkänd för vad jag är. Det gör inte världen bättre. Vi som är annorlunda måste bära vetskapen att vi måste prestera mer och bättre för att få ett erkännande. Vi måste blotta oss. Vad som anses fint och vad som anses fult får vi möta under vår uppväxt och det sätter spår inom oss. Vi möter det på olika sätt. För många blir det ett förhållningssätt som vi behåller livet ut. Det känns ensamt att vandra till skolan och på livets stig och i ena stunden få höra att man är den finaste som finns och

i nästa stund att man inte är vatten värd. Det gör inte livet lättare.

Stora delar av samhället ser oss om invandrare, både myndigheter och medmänniskor. Samhället är inte utformat så att olikheter är berikande. Eftersom vi inte klart och tydligt talar om vad olikheter är och att allt är fint, finns det många som inte vet hur de ska forma sin identitet och det känns tungt. Det ställer stora krav på oss, för det är väldigt lätt att stuva in oss i ett fack men nästan omöjligt att bryta sig ur det. Öppna er sinnen och våga se den verklighet vi möter dagligen! Våga prata om det svåra med oss även om det känns tungt! Det stärker våra band. Att alltid få sin identitet ifrågasatt gör det inte enklare att bli en del av samhället.

Jag önskar att ni föräldrar står upp och visar samhället att alla är unika och att alla har något som är vackert och att olikheter berikar våra liv!

Att vara adopterad är ingen lätt vandring. Vi är individer som går igenom mycket. Det är viktigt att inse att alla kan göra mycket bara genom att *lyssna på oss redan från början och ta våra känslor på allvar*. Sen måste vi själva få ta stegen. För oss är det viktigt att ni föräldrar bara finns där för just



oss. Hur ska vi annars våga om ingen står bakom oss när vi försöker ta stegen.

Om vi kommer till er och berättar att vi känner oss kränkta, då har vi tagit mod till oss för att våga prata om känslan av att vi är mindre värda i samhälle. *Upplevelsen är vår så ta oss på allvar!*

Låt ingen få beröva ditt barn sin självkänsla på grund av att det är annorlunda! Lova att alltid stå upp för oss, i vått och i torrt. Det stärker vårt välbefinnande och den identitet vi saknar idag.

För mig är adoption ett bevis på att man får vara annorlunda. Vi ser inte olikheter som ett hinder för att få göra det finaste man kan i livet, att få bli förälder. Det finns inga föräldrar som vet i förväg hur deras barn ser ut, men föräldrar älskar sina barn från första ögonblicket och det handlar inte om likheter.

Är likheten viktigast eller är möjligheten att få älska och vårda en liten individ viktigast?

Jag vet inte om jag skulle klara av att besöka ett barnhem och inse att jag har dragit turlotten! Den vetskapen skulle bli för tung att bära. Turen och inget annat avgör din framtid. Den ensamheten när ingen vill se dig, inte ta din hand, inte ta del av dina känslor, inte dela med sig av sina känslor, inte stå bakom dig, inte ta del av dina upplevelser - *den ensamheten vill ingen bära*. Jag är här för att jag vill ge rätt förutsättningar, rätt insikt, inställning och modet att våga möta oss för vad vi är. Så att mina medsystrar och medbröder får en större chans till en ny start i livet. Jag tror att vi alla kan göra skillnad. Ni har fått gå igenom en prövning och insett att barn inte är en självklarhet. Glöm dock aldrig bort att vi har blivit bortlämnade och *det följer oss till livets slut!* Ni vill fylla

en tomhet och den tomheten bär även vi adopterade på. För oss kommer ni alltid att vara de som gav livet en ny möjlighet. Vi söker alla lycka och för många innebär den bara en längtan att få bli omfamnad av någon som vill stå vid just min sida genom livets prövningar, som finns där för just mig. *Svik oss inte!*

Våga be om hjälp, använd er omgivning! Vi kan skapa en framtid tillsammans. Vi vill inget annat än att få vandra med er. Låt oss få vara med och påverka vår nya resa! Vi är alla unika och jag vill tro att allt är möjligt med er.

Livet är inte enkelt men tillsammans kan vi skapa en tillhörighet som gör livet till något fantastiskt.

Om ni har frågor så får ni gärna mejla mig på Daniel.Kanebratt@bfa.se

Recension av boken "SLUTA ALDRIG GÅ, från gatan i Sao Paulo till Vindeln i Norrland"



Den 10 februari 2017 10:11 skrev Ingrid Stjerna <ingrid.stjerna@gmail.com>:

Att läsa boken är, för en engagerad adoptionsarbetare, en både njutbar och förskräcklig läsning. Författaren Christina Rickardsson som genomlevt och överlevt den vandringen lyckas på ett både välskrivet och engagerande sätt levandegöra det hon varit med om.

Som svensk socialarbetare vet jag att allt detta svåra fanns och fortfarande finns, till

och med i Sverige. Skillnaderna i klimat gör att man här faktiskt inte kan bo i grottor och till och med göra livet nästan drägligt som i Brasilien. Men våldet, utsattheten och beroendet kan man finna även i idylliska Sverige.

I boken möter jag mycket som är värdefullt och tänkvärdt för oss som är delaktiga i adoptioner och troligen även för andra adopterade och deras adoptivföräldrar. Tyvärr, eller kanske som väl är, möts jag även av sådant som jag helst hade velat slippa läsa men även det lyckas författaren på ett insiktsfullt sätt se, förklara och acceptera.

Jag tänker då på den fasansfulla del av boken som beskriver hennes biologiska mammas kamp för att få tillbaka eller åtminstone behålla en kontakt med de två barn hon tvingats överlämna i ett barnhems vård. Detta svåra är utgångspunkten för fortsättningen, dvs. att Christina och hennes lillebror blir adoptivbarn i en familj i Vindeln.

Christina Rickardsson lyckas med konststycket att mitt i den förtvylade smärta och maktlöshet hon känner ändå förstå och till och med på något plan försonas med att vuxenvärlden den gången tog de beslut som gjordes. Hon formulerar det när hon vid återresan som 30-åring får de faktiska

förhållandena beskrivna för sig: "Jag känner att jag inte är där för att ställa någon till svars för vad som hände. Jag vet att de såg till mitt och Patriques välmående i första hand, och jag känner att detta nu ligger i det förflutna."

Adoptionsarbetaren i mig blir dock innerligt tacksam för den information som ges om dagens barnhems- och adoptionsarbetande socialarbetare i Brasilien, nämligen att "det som hände oss aldrig skulle kunna hända i dag, eftersom man i dag tar kontakt med släktingar och gör allt för att barnet ska få vara kvar inom familjen". Mycket har alltså hänt under dessa 30 år med barnkonventionen och Haagkonventionen liksom barnkunnandet och psykologins framgångar.

Så är det också alltmer sällan som internationell adoption blir lösningen för barn i behov av ny familj och önskat barnlösa tvingas i dag välja andra vägar.

Förutom detta får vi följa författarens kamp för att förstå och uppskatta sin adoptivmor. Christina Rickardsson kallar henne visserligen "mamma" men först inför mammans död kan hon släppa in henne i sitt hjärta som dessförinnan inte hade plats för någon annan än den biologiska modern.

Ingrid Stjerna

Sexåringen Linn flyttar från Taipei till Sverige

I slutet av maj 2015 åkte vi till Taiwan för att hämta vår flicka Linn. Vi var förväntansfulla och samtidigt lite oroliga med många frågor som kretsade runt i huvudena på oss. Hur skulle Linn, som var lite drygt sex år, acceptera oss som föräldrar? Hur skulle vi kunna kommunicera med henne, vi talar inte mandarin. En annan av de stora frågorna var hur separationen från fosterfamiljen skulle bli eftersom hon hade bott där sedan hon var liten.

TEXT OCH FOTO: ANETT OCH CLAES MALMQUIST

Ja, frågorna var många men vi kunde inte göra annat än åka iväg och ta en dag i taget.

I Taiwan är det vanligt att barn som är inskrivna på barnhem placeras i fosterfamiljer som är knutna till barnhemmet. Man väljer att göra så för att barnen ska få lära sig att vara i en familj och få hjälp med anknytning till familjemedlemmar.

Innan resan till Taiwan hade vi vid några tillfällen videosamtal via Skype med Linn tillsammans med personal från Chung Yi, det barnhem hon hörde till. Eftersom hon var äldre hade hon ju egna frågor och funderingar om vilka vi var och hur det såg ut hos oss. Vi fick gå runt hemma med Ipad och visa vårt hem, hennes blivande rum, hur det såg ut på gatan och i trädgården m.m. Hon var då som barn är mest, intresserad till en början men ville sedan springa ut och leka.

Vi åkte till Taipei ungefär en vecka innan överlämnandet för att få chansen att se lite av staden som Linn bodde i.

ALLT BLEV VERKLIGT

Vi träffade en representant för Chung-Yi på centralstationen och åkte tåg till förorten där vi fick träffa Linn på hennes dagis och leka lite under en eftermiddag i en park. Döm om vår förvåning när rutschkanan kom från Hags i Forserum utanför Jönköping! Efter en taxitur tillbaka till barnhemmet åkte vi till hotellet, trötta, glada och med många intryck.

Dagen efter var det formell överlämning på Chung-Yi med en hel del pappersarbete. Det skulle ha tagit ett par timmar men tog hela dagen och med mycket tårar. Vi fick intrycket att det var just där och då som det stod klart för Linn att detta var



på riktigt. Det blev utan överdrift många svåra stunder för oss alla tre de närmaste dagarna, men vi fick trots allt en bra start på vår relation. Vi var kvar i Taipei några dagar efter överlämningen. Linn kunde då känna sig hemma med språk och miljö, när vi var nya och fosterfamiljen inte fanns. Hon var ju den som kunde prata bäst med personalen på hotellet.

Linn hade förstås sin egen identitet redan från början och när vi pratade med henne om vad vi skulle kalla henne var det självklart att vi skulle använda hennes ursprungliga namn.

LEKKAMRATERNA HJÄLPTE TILL

Planen var att isolera oss lite i början för att kunna fokusera på att vara hennes familj, allt enligt de råd som gavs på adoptionskursen, men detta tror vi kan vara annorlunda vid adoption av ett äldre barn. Det var tryggt att ha en egen liten värld i vårt hem efter hemkomsten men Linn ville utforska mer efter ett tag och vår bubbelsprack efter två veckor. Det var precis lagom, kändes det som.

På vår gata fanns det två jämnåriga flickor som Linn hade sett leka utanför. Det tog inte många dagar innan hon började fråga efter dem, men de var bortresta just då. En dag var bilen hemma och vi gick över och presenterade oss. Hon försvann upp med de två flickorna och sågs sedan inte till på drygt en timme. På samma sätt har det varit vid många nya kontakter med vänner och släktingar. Den bästa isbrytaren har ofta varit barnen som inte dramatiserar ett nytt ansikte. De leker först och frågar sedan.

Kontakten med vänner, släktingar och kusiner har också varit en mycket god hjälp för att etablera vår familjerelation. Vi träffade dem ofta tidigare och det har vi inte behövt ändra på. Linn är en social flicka som gärna vill vara med och alltid är förväntansfull inför att få besök av slakten eller åka och hälsa på.

ANKNYTNING

Vi har naturligtvis varit oroliga för anknytningen, denna viktiga del av vår relation, men det har verkligen gått oväntat bra. Det har aldrig känts som om Linn varit osäker på hur vi passat ihop med varandra och redan från början valde Linn att kalla oss mamma och pappa. Att känna ömhet och kärlek till denna underbara tös har verkligen inte varit svårt.

Ett äldre barn har egna minnen och en historia från sitt tidigare liv. Samtidigt är det en styrka för oss tre som familj att vi

har gemensamma minnen från adoptionen i Taiwan. Linn kommer ju ihåg de här dagarna, vad vi gjorde och hur det var.

Linn har också många egna minnen från sina år i Taiwan och de dyker upp allt eftersom. Vi pratar om hennes tid i fosterfamiljen i Taiwan, varför hon har kommit till oss och hur det var när vi hämtade henne. Vi försöker också att uppmuntra henne att berätta genom att göra paralleller till vardagen i Sverige. Hon är bra på att sätta ord på sina tankar och är inte rädd för att ställa frågor. Vi får höra henne berätta om saker de gjorde, mat de åt, resor m.m. Hon bestämmer själv när hon vill prata om något och vi märker tydligt när hon har pratat färdigt genom att samtalsämnet ändras. Det var en fördel att vi fick träffa fosterfamiljen vid överlämnandet och det är en fördel att ha mött och sett de personer som Linn bott med. Hon har många fotoalbum med sig och vi kan gemensamt identifiera personerna på bilderna.

SPRÅKUTVECKLING

Ur ett perspektiv är det säkert lättare för både barn och föräldrar när barnet är så litet att det inte har ett eget utvecklat annat språk parallellt med det nya. Ett större barn har ett intellekt som kräver att få kommunicera. Vi kunde inte mandarin utöver några få ord och fraser och det är inte ett språk man snappar upp lätt. Vi löste det så gott det gick med mycket teckenspråk, teckningar, en god portion frustration och missförstånd och stöd av appar som Google translate. Apparna ger ett visst stöd – men med mycket jobb – för det är inte självklart att de klarar barnspråk. Med tiden blev apparna mer av en roande lek men de löste också några viktiga knutar.

Vi tog detta i Linns takt med mycket lappar och bilder och inte minst – lek. Ändå är det barnen på gatan och i förskoleklassen, där Linn började efter sommaren, som genom lekarna har lärt Linn mycket av det hon kan i språkväg.

Hon gillade att leka kurragömma – en ordlös lek - och kunde som följd av det snart räkna till tjugo på svenska långt innan hon visste vad siffrorna faktiskt var.

Vi fann också att alla i vår omgivning snart pratade med händerna på samma sätt som hon och vi fick också bekräftat att lek är ett universellt språk som barn vanligtvis tycks tala flytande.

Det går med andra ord bra med språken. Man får dock påminna sig själv om att utvecklingen av ett nytt språk kan ge en felaktig bild av barnets intellekt.

Bara för att språket låter som för en femåring innebär det inte att barnet faktiskt tänker på den nivån, bara att barnet inte hunnit lära sig att uttrycka sig bättre än så.

På insidan är frågorna en sjuårings, men orden räcker inte alltid till.

NULÄGE

Idag går Linn i klass 1 i en vanlig svensk skola. Hon har förmånen att få modersmålsundervisning i mandarin med en lärare från Taipei, huvudstaden i Taiwan, vilket är en enorm tillgång. Linn är stolt över att ha en person i sin närhet som kommer från samma stad som hon själv. I början ville hon inte prata något alls på sitt eget språk med modersmålsläraren. Vi gissar att hon inte ville avvika, samtidigt som hon lade all sin kraft på att lära sig svenska och bli som alla andra. Detta har ändrat sig under det senaste året och språket lossnar mer och mer allt eftersom hon upptäcker att hon kan två språk och att det gör henne speciell.

Hon har specialundervisning i svenska språket men för övrigt deltar hon i undervisningen på samma villkor som alla andra barn i klassen. Klasskamraterna har hela tiden varit väldigt förstående och noga med att hon har förstätt vad som ska ske. De har också, genom leken, varit hennes naturliga lärare i svenska.

Linn älskar att åka skidor, cykla, hoppa studs-matta och göra allt annat som en vanlig svensk 7-åring gör. Hon har sin egen speciella historia som ingen kan ta ifrån henne, som vi kan hjälpa henne att bli trygg med och stolt över.

Vi vill understryka att man inte måste vara rädd för att adoptera ett barn som är lite äldre.

Visst kan det tyckas enklare ur många synvinklar med ett litet barn men våra liv har berikats på många sätt av just detta. Vi delar minnen tillsammans ända från den första dagen vi träffades och de är varma och starka. Det är en styrka för oss som nybliven familj att vi medvetet kan dela dem med varandra.

免費無線網路帳號TANADA
帳號密碼: 1 2 3 4 5 6 7 8

桌號

飲料	小(冰)	中	熱壺	冰咖啡	小	中	熱咖啡	熱杯
泡沫紅(綠)茶	80	100	120	田園冰咖啡	90	100	田園熱咖啡	90
檸檬紅(綠)茶	85	100	120	拿鐵冰咖啡	100	110	拿鐵咖啡	110
蜂蜜紅(綠)茶	85	100	120	漂浮冰咖啡	100	110	摩卡咖啡	110
草莓紅(綠)茶	85	100	120					
珍珠紅(綠)茶	85	100	120					
梅子綠茶	85	100	120					
冰點(薄荷)	85	100	120					
錫蘭奶茶	85	100	120					
茉莉奶茶	85	100	120					
珍珠奶茶	85	100	120					
薄荷奶茶	85	100	120					
胚芽奶茶	85	100	120					
可可奶茶	85	100	120					
黑磚奶茶	85	100						
特調	小(冰)	中	熱壺					
桔茶	90	100	120					
水果茶	90	100	120					
蜂蜜柚子茶	90	100	120					
紅茶拿鐵	90	100	120					
黑豆玄米抹茶	90	100	120					
蜂蜜檸檬汁	90	100	120					
冰淇淋紅(綠)茶	90	100						
綠茶多多	90	100						
草莓乳酸	90	100						
柳橙汁	90	100						
蘋果汁	90	100						

輕食

花生厚片 40 奶酥厚片 40 巧克力厚片 40

茶點

豆干(素) 45 薯條 45 蔥餡餅 50
 小雞塊 45 涼拌毛豆(素) 45 地瓜條 50
 甜不辣 45 牛蒡甜不辣 50 蘿蔔糕 50

套餐

日式雞排 219 泰式清蒸檸檬魚 219
 蔥爆嫩雞丁 219 清煎鱈魚 219
 香炒花雕雞 219 椒鹽鱈班魚 219
 江浙豆腐乳雞 219 香煎鮭魚 219
 香橙雞柳 219 鹽煎鯖魚 219
 脆皮無骨雞腿 219 蔥爆牛肉 219
 雲南椒麻雞 219 紐西蘭莎朗牛 219
 古肉松飯豬 219 和風菲力牛肉 219
 香樟松阪豬 219 香煎牛小排 219
 香豬豬排 219 素炒烏龍麵(不加湯) 219

附餐飲料 (換單點飲料折價30元)

餐前出
 餐後出

冰紅茶 冰綠茶 冰奶茶 冰咖啡
 熱紅茶 熱綠茶 熱奶茶 熱咖啡

金額

每人最低消費80元

田中國光華店 TEL:02-23418616
 FAX:02-23419616
 忠孝新生站1號出口前行100米右轉

Adoption från Taiwan

När man går i adoptionstankar och har kommit så långt som till att bestämma till vilket land man ska skicka sin ansökan, så är det många frågor och funderingar som vill ha svar. I denna text berättar jag lite om hur en adoption från Taiwan går till, hur barnens förbereds inför en adoption och även lite om BFA:s senaste resa till Taiwan som gjordes i april 2017.

TEXT OCH FOTO: LINA VIKTERLÖF, LANDANSVARIG FÖR TAIWAN, BFA

Miljöbild, Jiufen



BFA samarbetar sedan 2007 med två organisationer i Taiwan, Chung Yi Social Welfare Foundation och Children Welfare League Foundation (CWLF) i Taipei. Dessa båda organisationer är ideella och arbetar med sociala frågor inom det taiwanesiska samhället. De är mycket kunniga och arbetar med barnets bästa i fokus.

Orsaken till att barn lämnas för adoption i Taiwan är ofta att mamman är ensamstående. Det kan vara svårt att klara sig som ensamstående i Taiwan, trots att levnadsstandarden generellt är ganska god i Taiwan. En annan vanlig orsak till att barn lämnas för adoption är psykosocial problematik i familjen så som missbruk, psykisk ohälsa

eller kriminalitet. En del barn omhändertas av staten, andra barn lämnas till adoption på frivilliga grunder.

När man som adoptivfamilj sammanställt sin ansökan och skickat till en av organisationerna i Taiwan så ska den gås igenom och godkännas av organisationen. Ibland får familjen en del följdfrågor i samband med detta, t ex hur man ser på barnuppfostran, hur man förbereder sig för adoptionen mm. Så snart ansökan är godkänd så är familjen möjlig för organisationen att använda vid sina matchningar. Oftast tar det något år eller mer innan familjen blir utsedd som adoptivfamilj för ett visst barn, men ibland går det fortare. Matchningarna görs alltid utifrån barnets behov, och därför kan väntan på barnbesked variera mellan olika familjer. saker som tas hänsyn till vid matchningar är t ex sökandes ålder, yrke, resurser i nätverket och närområdet, barnets egenskaper och personlighet – t ex bedömer man att vissa barn behöver komma till en familj som inte har barn sedan tidigare medan andra kan ha behov av syskonrelationer. Det viktigaste är att utse en familj som man tror bäst kan tillgodose det specifika barnets behov. Väntetiden är också en faktor, men inte alls lika avgörande.

När familjen tackat ja till ett barnförslag ska vårdnadshavare och adoptivföräldrar underteckna ett samtycke till adoptionen, sk Adoption Agreement. Ibland tar det tid att få vårdnadshavares underskrift, särskilt om det är staten som har vårdnaden. Det kan då dröja upp till ca 2 månader. Först därefter kan ärendet lämnas in till domstol. Domstolsförfarandet tar i de flesta fall ca 6-8 månader men avvikelser kan förekomma åt båda hållen. I vissa fall ombeds adoptivfamiljen närvara vid domstolsförhandlingen och kan då behöva göra två resor, alternativt en längre resa (ca 3-4 veckor).

Barnen i Taiwan förbereds generellt mycket bra inför adoptionen. Man försöker att hitta ett sätt som passar barnets ålder. T ex brukar barn som är ca 3 år och uppåt ha



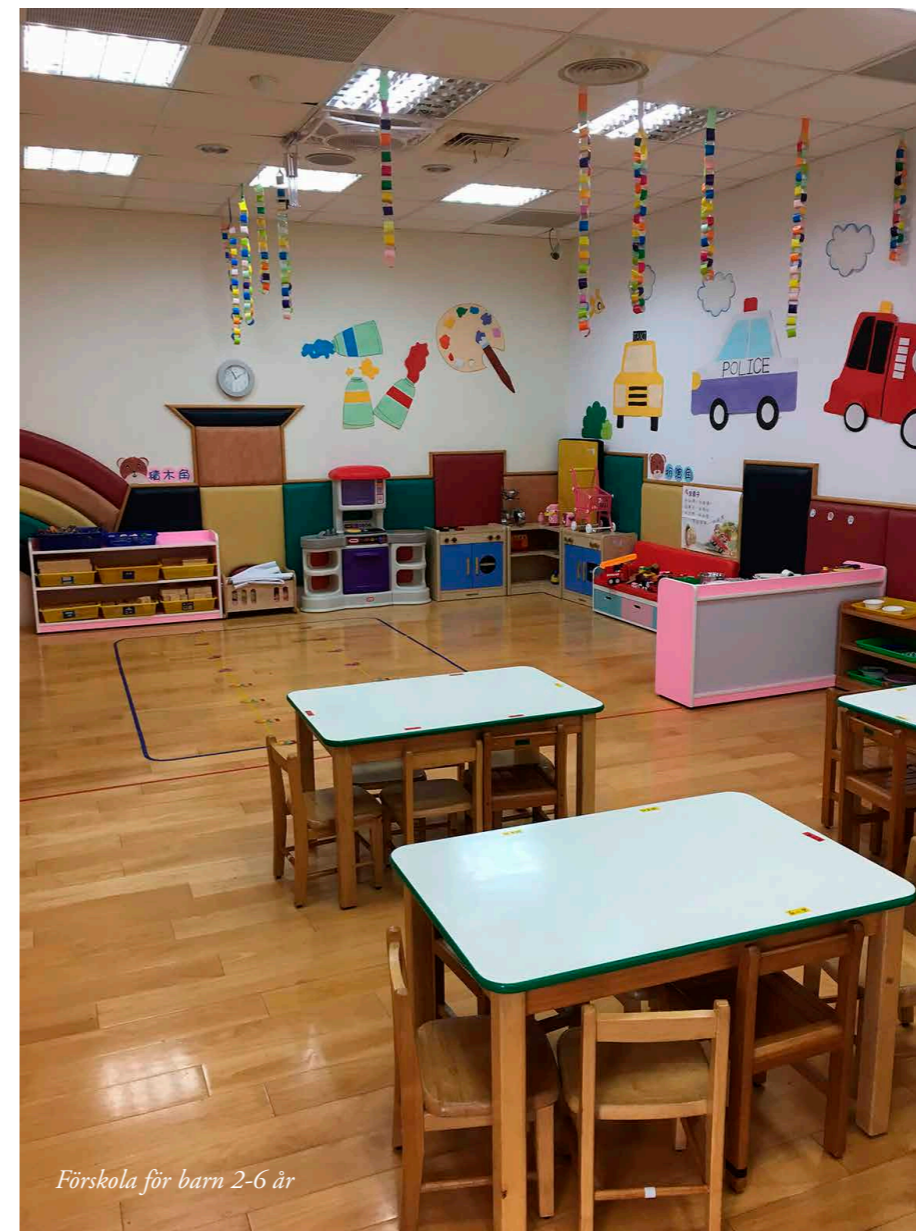
Chung Yi's kontor

flera SKYPE-samtal med den blivande adoptivfamiljen under tiden man väntar på att domstolsprocessen i Taiwan ska bli färdig. Man ber också adoptivfamiljen att skicka fotoalbum, videosnuttar från hemmiljön, små presenter och annat som kan hjälpa barnet att förstå att det finns en familj som väntar på just hen. Organisationerna i Taiwan besöker också ibland flygplatsen för att konkretisera och förbereda barnet så mycket som möjligt inför den stundande adoptionen. Det svåraste är förstås separationen som väntar från de som tagit hand om barnet. En del barn har bott flera år i en fosterfamilj som barnet nu ska skiljas ifrån. Men även här försöker organisationen förbereda barn och fosterfamilj på bästa sätt, men trots det blir det självklart ofta en uppsplitande händelse och det är viktigt att låta barnet få sörja, och vårda sina minnen. Många familjer väljer faktiskt att fortsätta ha en viss kontakt med fosterfamiljerna även efter att adoptionen är genomförd.

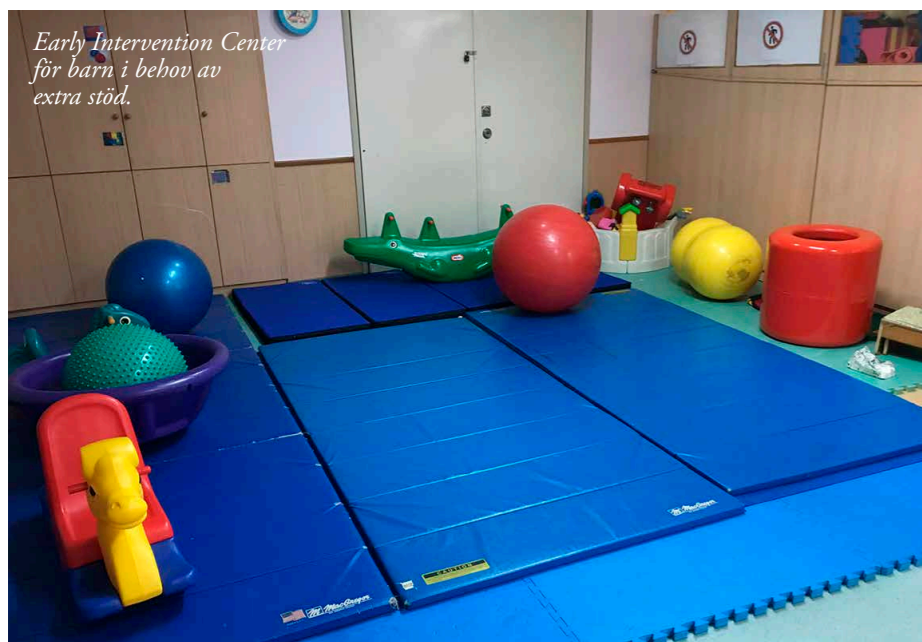
Eftersom den biologiska familjen ofta är känd är det inte ovanligt att man som adoptivfamilj får chans att möta dem i samband med hämtningen av barnet. Detta brukar vara ett nervöst möte, men något som i de allra flesta fall värdesätts oerhört högt i efterhand av adoptivfamiljen. För den biologiska familjen kan ett sådant möte vara direkt avgörande för hur man kan gå vidare efter adoptionen. För barnet har det också stor betydelse, som i förlängningen kan gå tillbaka till foton och ev. minnen från detta tillfälle och förhoppningsvis lättare kan tala med sin adoptivfamilj om sitt ursprung och anledningen till att adoptionen ägde rum.

Själva överlämningen av barnet sker i de flesta fall under 1-3 dagars tid, där man gradvis får chans att lära känna varandra. Dock är det lite beroende på barnets ålder, det individuella barnets behov samt var barnet bor, hur man lägger upp schemat för dagarna.

Under BFA:s senaste resa till Taiwan besökte vi båda organisationerna och hade möten där vårt samarbete diskuterades ingående. Det finns en ömsesidig respekt för varandras arbete, som ligger till grund för möjligheten att även diskutera möjliga förbättringar. Vi kan se att man från Taiwans sida skulle kunna anpassa överlämningen ännu mer efter barnets behov så att det inte går för fort, och organisationerna i Taiwan kan se att Sverige skulle kunna utveckla systemet för att bättre stötta adoptivfamiljer och adopterade efter adoptionen. Med ett gott samarbete har man möjlighet att lyssna på varandras



Förskola för barn 2-6 år



Early Intervention Center
för barn i behov av
extra stöd.

tankar och diskutera även sådana frågor. Taiwan är ett land som vi har mycket att lära av. De har bl a ett nationellt center, Child and Juvenile Adoption Information Center, för adopterade, biologiska familjer och adoptivfamiljer, dit man kan vända sig om man vill få mer information om sin adoption eller vill eftersöka en biologisk förälder/syskon/barn som man skiljts ifrån genom adoption. De erbjuder rådgivning,

men även praktisk hjälp vid eftersökning och ev. återförening. Detta kan ni läsa mer om i en av våra andra artiklar i det här numret av BFA-tidningen. Under resan besökte BFA också ett center för funktionshindrade barn, och för barn som behöver extra stöd och träning i sin vardag. Man är i Taiwan snabb med att sätta in träning för barn som har någon svårighet eller som riskerar att hamna efter

i sin utveckling. På detta center fanns barn som gick hela dagar (med mer omfattande funktionshinder) men också barn som kom för t ex ett "träningsspass" med sjukgymnastik/arbetsterapi om 50 min/vecka.

Vi fick också chansen att besöka en förskola. Här slogs vi av deras goda organisationsförmåga! Med drygt 200 barn i åldrarna 2-6 år på en relativt liten yta, så lyckas de organisera sin verksamhet så att alla barnen kan vara ute på den gemensamma gården under perioder dagligen, äta lunch och mellanmål i omgångar etc. Dock med en betydligt lägre lärartäthet än vad vi är vana vid i Sverige.

Vi hade också möjlighet att träffa representanter från ministeriet (Social and Family Affairs Administration, Ministry of Health and Welfare) under vår resa. Myndigheter och organisationer i Taiwan har sedan en lagförändring 2012 arbetat hårt för att stärka upp de nationella adoptionerna och för att säkerställa att adoptionerna sker med barnets bästa i fokus, enligt Haagkonventionen. Inga privata adoptioner är tillåtna och alla organisationer som arbetar med internationella adoptioner måste även arbeta med nationella adoptioner. I första hand söks alltid efter en familj inom landet, när ett barn är i behov av adoption. Utifrån



Lina Vikterlöf och Maria Berg, BFA.



Personal Chung Yi och BFA.

de siffror som presenterades kan man se att lagförändringen har fått effekt. 2012 var det 70% av alla adoptioner (dock ej släkting- och närståendeoptioner) som förmedlades internationellt. 2016 var det 57%. Ännu finns dock ett stort behov av internationella adoptioner för de barn som inte finner familj i Taiwan, ofta handlar det om barn med komplicerad psykosocial bakgrund, barn med utvecklingsförseningar/medicinska behov eller äldre barn. Dessa barn riskerar annars att bli kvar på barnhem eller i fosterfamiljer, utan möjlighet att få uppleva tryggheten och kärleken hos en "egen" familj.

BFA har förmedlat adoptioner från Taiwan sedan 2007. Fram till och med år 2016 har 186 barn från Taiwan förmedlats till svenska adoptivfamiljer genom BFA:s försorg.

Vi har möjlighet att skicka fler familjers ansökningar till Taiwan. Om du vill veta mer om att adoptera från Taiwan, hör av dig till Lina på lina@bfa.se eller till Anna-Lena på anna-lena@bfa.se



Personal CWLF.

När ens rötter finns någon annanstans

TEXT FANG-LING LI, ÖVERSÄTTNING TILL ENGELSKA AV CHIH-HUNG WU OCH TILL SVENSKA AV ELIN-MARIA EVANGELISTA

”Jag hade en annan familj, en mor, en bror. Jag kan fortfarande se deras ansikten. Vad gör man om man hittar hem och dom inte ens är där? Forsätter man leta då?”

Dessa repliker kommer från filmen *Lion*, från 2016. I ett kort ögonblick återkommer ett barndomsminne för den manlige huvudrollsinnehavaren, Saroo. Med endast denna korta minnesbild och lite hopp, påbörjar han sin resa för att finna sina rötter.

Innan ens första steget har tagits på en sådan resa kanske de adopterade redan har många frågor och förväntningar. Att söka rötter innebär en mycket lång resa. Det spelar ingen roll om resan är framgångsrik eller inte. När de adopterade har påbörjat sin resa är det inte bara den biologiska familjen man letar efter utan också sig själva. För adoptivföräldrarnas del oroar dom sig mest för den smärta som sökandet kanske kommer att innebära för sina barn. Dessutom kanske adoptivföräldrarna också upplever egna känslor av förlust och sorg när deras barn berättar om sin längtan efter att hitta sina rötter. Den biologiska familjen är ofta fortfarande förföljd av skuld-känslor och undringar. Det spelar ingen roll under vilka förhållanden den biologiska familjen lever, om de är stabila eller inte, när de får höra talas om rotsökningen tas detta ofta emot med oroliga och motstridiga känslor.

För adoptivfamiljen, den biologiska familjen och den adopterade, är rotsökning utan tvekan en stor livshändelse. Efter att åren har gått har dessutom många saker också hunnit förändras. Ingen kan garantera att resan får ett lyckligt slut. Även med tillräcklig tid, planering och förberedelser när man har bestämt sig för att börja söka, behövs mod för att möta allt som kan hända. Därför rekommenderar vi, förutom att diskutera med förtrogna vänner och familjemedlemmar, att de adopterade även söker professionellt stöd och råd innan resan, så att de kan få hjälp med att förstå situationer som kanske kan komma att

uppstå i olika faser under resans gång, samt att avgöra om det har gjorts tillräckliga förberedelser.

”Att söka rötter innebär en mycket lång resa.”

År 2005 grundade Taiwans regering “Child and Juvenile Adoption Information Center” (CJAIC) för att dokumentera och arkivera adoptionsinformation och tillhandahålla en service för rådgivning och information kring adoptioner, vilket också innefattar rotsökning. Kunderna till CJAIC—adopterade (om adopterade är under 20 år gamla behöver dom skriftligt godkännande från förmyndare), biologiska familjer, adoptivföräldrar eller behöriga—kan, efter styrkt identitet, använda CJAIC för att ansöka om hjälp med rotsökning. Vi tillhandahåller två olika slags rotsökningstjänster och dem sökande kan ansöka om en eller båda, beroende på behov.

1. Informationssökning: ansökningar om relevanta dokument (tex. juridiska adoptionsdokument, adoptivsökandes studie-betyg och andra intyg.)
2. Rotsökning: CJAIC hjälper till med att leta efter och kontakta sökobjekt, fråga om villighet till återförening, assistera båda parter med överenskommelser om nästa steg i processen, samt fullfölja och avsluta förberedelser. Om CJAIC inte kan få kontakt med sökobjektet inom en kortare tid, finns det möjlighet att ansöka om en rotsökning. Efter att sökobjektet har registrerats, anmäls detta till båda parter. Om det inte finns tillräckligt med information på vårt center, kan klienter även söka och lägga in information på CJAICs hemsida.

Det är vår erfarenhet på CJAIC att de flesta rotsökningar kommer från adopterade.

Baserad på den information som adopterade delger oss, kan CJAIC tillhandahålla biologiska familjens nuvarande adress genom bostadsregistersystemet, sjukhusets födelsejournaler, samt namn på barnhem eller adoptionsorganisation. På grund av att biologiska föräldrar kanske har fått nya familjer som kanske inte vet om adoptionen, sker den första kontakten av socialarbetare på CJAIC via brev/epost eller på andra indirekta sätt och inväntar sedan respons. Om socialarbetarna är framgångsrika med att nå den biologiska familjen kan de uppdatera om familjesituationen samt ge dem tid att tänka över nästa steg. Ofta råder socialarbetarna båda parter att utbyta grundläggande information innan de börjar diskutera ett eventuellt möte. Det kanske finns faktorer som skapar hinder och som gör att rotsökningen avstannar, som t ex falska indentitetshandlingar, inga ledtrådar till att hitta biologiska familjen, eller inga adoptionsintyg. För rotsökarna kan detta innebära en känsla av tillbakagång och förtvivlan. Det kan också, av olika anledningar, bli så att sökobjekten säger sig motvilliga till återförening, med påföljd av att de sökande känner sig ratade, arga och ledsna. Även om återförening så småningom sker, kanske båda parter känner sig besvikna när dom finner att det är svårt att bygga upp en relation igen. Detta kan ha sin grund i olika förväntningar, kultur och språkskillnader. Ingen kan förutse resultatet av en rotsökning. Det är skälet till att det, vid behov, behöver finnas professionell assistans och stöd att tillgå.

Om de sökande adopterades genom CWLFs service (Child Welfare League Foundation), kan de komma till oss direkt och ansöka om informationsökning och rotsökning. CWLF har tillhandahållit en adoptionsverksamhet i 25 år och har av och till mottagit ansökningar om rotsökning. Medan en del adopterade har varit framgångsrika med att återförenas med sina biologiska familjer, misslyckades andra på grund av bristande tillgänglig information. Det är nu tio år sedan vi på CWLF

”Även med tillräcklig tid, planering och förberedelser när man har bestämt sig för att börja söka, behövs mod för att möta allt som kan hända.”

påbörjade vår internationella adoptionsverksamhet under 2007. I mitten av 2016 fick vi ett brev från en amerikansk adoptivfamilj där adoptivföräldrarna berättade för oss att nu vid nio års ålder verkade Michelle vilja söka efter sina biologiska föräldrar och att dom därför diskuterade med sitt barn om att eventuellt göra en rotsökning till Taiwan i slutet av 2016. Det var vår första rotsökninganmälan från en internationell adoptivfamilj. Men i uppföljande epostmeddelanden berättade adoptivföräldrarna att Michelles känslor hade gått upp och ner angående denna sökning. Hon sa nu att hon inte ville träffa sin biologiska mamma än, men däremot kanske träffa sin mormor och fosterfamilj. Efter en tid ändrade Michelle sig igen och sa att hon inte ville träffa någon utan en-

dast besöka Taiwan igen. I december 2016 tog adoptivföräldrarna med sig Michelle och sin andra adopterade dotter och reste till barnhemmet i Kina där den äldsta adopterade dottern hade bott en gång. Det var inte förrän då som Michelle beslutade sig att hon också ville besöka CWLF. När de anlände till Taiwan stannade de därför till på vårt kontor och träffade den socialarbetare som hade hjälpt till med adoptionsprocessen. Det var dock mycket tydligt att det var endast så långt som Michelle var beredd att gå med denna resa.

Precis som med att berätta om adoptionsbakgrund, är rotsökning ingen enkel process. Även om man får möta de personer som man ville träffa, kanske man inte får alla de svar man längtat efter för att lindra sin

sorg och smärta, ibland inte ens möjlighet att hitta familjen. Rotsökning är en del av den mänskliga naturen. Den är en del av ett djupt sökande i våra hjärtan, precis som trädets rötter behöver ta ett hårt tag om marken innan det kan sträcka ut sig och växa med god hälsa. Även om inte Michelle har tagit så många steg framåt ännu var vi mycket imponerade av hennes adoptivföräldrars positiva attityd. De diskuterade öppet med sina barn samtidigt som de bekräftade och accepterade deras motstridiga känslor. Dessutom respekterade de sina barns val av takt och följde dem i deras långsamma färd på rotsökningvägen med både värme och förståelse.

Information Source:

「收養知多少—尋親篇」，兒童及少年收養資訊中心，August of 2016
「尋親故事手札II」，兒童及少年收養資訊中心，December of 2016

Taiwan Official Root Search Service Organization:

兒童及少年收養資訊中心(Child and Juvenile Adoption Information Center)

Website: <http://www.adoptinfo.org.tw/English/AboutUs.aspx>

Address : 12F., No.200, Sec. 3, Beixin Rd., Xindian Dist., New Taipei City 231, Taiwan
TEL : 886-2-8912-7368, 886-2-8912-7369
FAX : 886-2-8912-7372

CWLF Adoption Consultation Mailbox:

<http://www.adopt.org.tw/contact.asp>

BFA reser till Tjeckien



Delar av myndigheten Office for International Legal Protection of Children /UMPOD i Brno samt Ann-Charlotte Särnbratt och Lena Sundvall från BFA.

BFA är den enda svenska organisation som arbetar med Tjeckien och också Tjeckiens största samarbetspartner. Kanske beror det på att vi har ett så gott samarbete med landet. Ibland besöker vi Tjeckien och ibland besöker våra kontakter oss i samband med Sommarträffar eller EU-projekt.

TEXT: LENA SUNDVALL

I slutet av januari var det dags för ett nytt besök hos myndigheten i Brno. Vi prickade in de kallaste dagarna denna vinter. Hela Tjeckien var vitt av snö. Senast vi var i Tjeckien våren 2015 var det väldigt varmt. Här råder bestämt inlands klimat.

CENTRALMYNDIGHETEN

Myndigheten Office for International Legal Protection of Children /UMPOD ligger i de centrala delarna av Brno vid "Gamla stan" och nära till det mesta. Man brukar börja vistelsen med ett möte hos myndigheten. Det är trevligt att träffas och det finns alltid några nya ansikten. Vi träffar vår nya kontakt Petra Jonášková, som ska bli ansvarig för adoptioner till Sverige. Stanislava Kopecká är fortfarande ansvarig för avdelningen, men hon har

numera också fullt upp med andra arbetsuppgifter. Myndighetschefen Mgr./JUDr. Ing. Zdenek Kapitán, Ph.D klär upp sig för tillfället i blå/gult. Stiligt. I Tjeckien vill man gärna ha en presentation varje gång vi kommer. Ofta har man några punkter som man vill diskutera och vi har våra diskussionsämnen med oss. Om vår inhyrda tolk Ivona Pokorná är med håller vi vår presentation på svenska, annars på engelska. Ibland åker presentationen fram även vid andra besök om man vill att vi presenterar oss och berättar om BFA, Sverige, adoptioner osv. Presentationen finns på ett USB-minne, som vi skickat i förväg.

Myndigheten är genuint intresserad av hur vi arbetar i Sverige. Vi har varit del av deras tidigare EU-projekt "Development

of partnerships for international cooperation at the Office for International Legal Protection of Children" och medverkar nu i deras nästa projekt "The Rights and participation of Child at the Office for International Legal Protection of Children". Man lär av oss i Sverige.

Vi försöker naturligtvis få framtidsprognoser om väntetider, antal barn etc, men det är svårt att få. Myndigheten förmedlar ett visst antal barn varje år till ca tio länder. Antalet barn har minskat något, vilket man tror hänger ihop med en tidigare lagändring och en mer komplicerad process.

MINISTERIET

Till årets möte hos myndigheten i Brno hade man bjudit in en representant från

Ann-Charlotte Särnbratt, Lena Sundvall och Ivona Pokorná (tolk) utanför barnhemmet i Most.



ministeriet, Radek Šoustal. Vi hade gott om tid att utbyta information och att ställa frågor. Radek Šoustal informerade oss om adoptionsprocessen från det att barnen föds och placeras på barnhem eller i fosterfamilj tills de adopteras. Han berättade om förändringarna i lagstiftningen 2014 och hur de påverkade adoptionsprocessen.

SOCIALKONTORET/STADSELSKONTORET MAGISTRÁT I BRNO

Så var det dags för besök på socialkontoret i Brno, på gångavstånd från myndigheten. Vår presentation kom fram igen. Avdelningens personal, nio socialsekreterare, berättade om arbetet i Tjeckien och hur man idag försöker placera barnen i fosterhem istället för på barnhem.

Socialkontoret har 24 stadsdelskontor men endast huvudkontoret/Magistrát har hand om adoption, fosterhemsplacering och barnhemsplacering.

Man har olika former av placeringar beroende på begränsad tid, personliga (anhöriga) fosterhem, barn som placeras inför adoption osv.

Bristen på lämpliga professionella fosterfamiljer är ett problem. Idag har man lyckats hitta bra fosterfamiljer i södra Tjeckien och runt Prag men fortfarande är många barn placerade på barnhem runt om i Tjeckien.

DOMSTOLEN I BRNO

Äntligen fick vi besöka domstolen i Brno, något som vi särskilt önskat. Alla familjer besöker domstolen innan de får resa hem med sina barn. Bildspelet kom fram igen, men nu utan projektor. Nu kan vi detta utan till – inga problem. Vi fick också en rundvandring i denna tjusiga byggnad.

Två domare ansvarar för besluten om de svenska familjernas övertagande av vårdnaden om barnen, Mrs Pecháčková och Mrs Grimmová.



Ann-Charlotte Särnbratt, BFA, Lena Sundvall, BFA, Radek Šoustal, anställd hos Socialministeriet/ departementet, avdelningen för barnskydd och Markéta Nováková, biträdande direktör UMPOD.

Familjerna måste signera detta beslut innan de får lämna landet med sina barn.

De familjer som kommer till domstolen möts i entrén och guidas till domarens rum.



Stadsdelskontoret Magistrát i Brno.



Ett av lekrummen på Most barnhem.

Domarna håller till en bit upp i huset och har en fantastisk utsikt, bland annat över katedralen. Familjerna ska inte in i något förhöringsrum – detta är mycket trevligare.

Ingen speciell klädsel krävs men vill man smälta in, klär man upp sig lite. Domarna är mycket nöjda med de svenska familjerna som är väl förberedda inför adoptionen.

BARNHEMMET I MOST

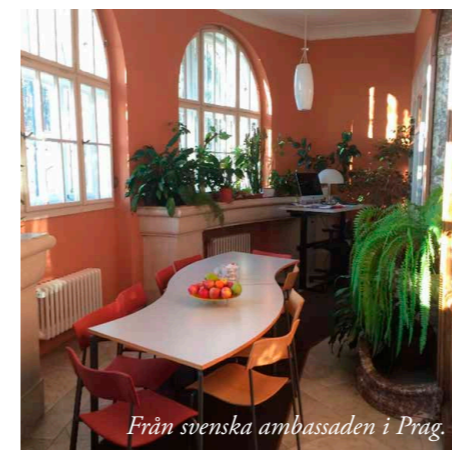
Most ligger i den nordvästra delen av Tjeckien nära tyska gränsen, långt från Brno i sydost. Det är drygt dubbelt så långt mellan Brno och Prag som mellan Prag och Most. Vägen till Most är bra, men det är mycket trafik på de stora vägarna och man kör fort. I rusningstider korkar trafiken igen helt utanför Prag. Det kan vara bra att försöka undvika detta.

Vi har valt att besöka Most barnhem eftersom det är ett av de största i Tjeckien. Det är moderniserat med mindre avdelningar och små barngrupper, vilket är bra för barnens utveckling. Familjerna som hämtat sina barn här är väldigt positiva till barnhemmet och de anställda. Vi kan bara hålla med!

Den gamla byggnaden är väldigt stor med olika delar likt en labyrint. Här har tidigare bl.a. varit kloster. Nu har barnhemsdelen krympt och man lämnar plats även åt äldreboende. Det statliga barnhemmet får mycket ideell hjälp av studenter, pensionärer och övriga volontärer.

Studentpraktik är vanligt liksom donationer och sponsorer.

Barnhemmet har plats för 126 barn mellan 0 och 3 år. Det är högst sex barn per avdelning, ibland bara fyra. Vid vårt besök var det bara 97 barn på barnhemmet. Man håller på med ständig ombyggnad. Nu byggs fler små lägenheter för mammor som behöver hjälp med anknytning.



Från svenska ambassaden i Prag.



Stanislava Kopecká, Mrs Pecháčková, Mrs Grimmová, Lena Sundvall och Ann-Charlotte Särnbratt på besök vid domstolen i Brno.

På Most barnhem finns en anhörlägenhet som familjerna ofta kan få använda. Det är både billigt och praktiskt. Här finns stora fina lekrum, en fantastisk park och ett gym i källaren. Personalen talar bra engelska, vilket uppskattas av våra familjer.

AMBASSADEN I PRAG

Det hör till att vi ibland besöker svenska ambassaden i våra samarbetsländer. Därför passade vi på att göra ett besök på ambassaden i Prag mitt i centrum nära borgen och Karlsbron.

Nej, nu kör vi inget bildspel. Ambassadör Amelie Heinsjö är påläst om hur vi arbetar i Sverige.

Det finns ingen anmälningsplikt då man besöker Tjeckien men väl listor där man själv kan anmäla sig om man vill. I Tjeckien bor ca 200 svenskar. Många flydde 1968 och har kommit tillbaka efter revolutionen på 90-talet. Här bor också svenska studenter som ofta studerar medicin eller musik. Man har en nordisk förening "Take me home" där man firar Lucia och midsommar till exempel.

I Tjeckien råder stor gästfrihet. Besökare och familjer blir väl omhändertagna.

Våra kontaktpersoner och andra berörda myndigheter är intresserade av vårt arbete och att tillgodose våra önskaningar. De tycker att de svenska familjerna är väl

förberedda, har god kunskap, tålmod och är positiva. Man vill gärna fortsätta att ha ett bra samarbete med oss.

Vi åker hem med ny kunskap, nya intryck och nya vänner.

Vill du veta mer om adoption från Tjeckien kontakta lena@bfa.se eller ann-charlotte@bfa.se

Du kan också läsa mer om landet på vår hemsida.

TIPS: Bär alltid ID-handling och det Europeiska försäkringskortet för att få sjukvård.

Gavran Gammelcorp

Jag heter Ulrika Grenegård. 2004 hämtade jag min dotter Eneida i Albanien. Jag adopterade som ensamstående och Eneida var ett barn med "särskilda behov". Jag är gymnasielärare till vardags och har även gett ut tre böcker. 2016 startade jag ett eget bokförlag tillsammans med två vänner, eneida FÖRLAG. Vi ger ut böcker, säljer konst och erbjuder "artstyling" samt håller föreläsningar.

Vi bor i Värmland.

Som nybliven mamma (dessutom svensklärare) till en bokälskande dotter letade jag ständigt efter bra böcker som skulle utveckla språket och väcka fantasin. Gavran Gammelcorp blev boken jag själv saknade.

"Your daughter!" säger barnhemsföreståndarinnan, hon som bara lämnar sitt kontor när barnen ska möta sina nya föräldrar, och lägger dig i min famn. Min dotter, början på en helt ny resa och ett helt nytt liv.

Att detta kommer bli en annorlunda resa har jag redan förstått. Det är ett mycket speciellt barn som läggs i mina armar den där februaridagen 2004. Hon är 16 månader, 7 kg lätt, svårt sjuk med ett trasigt hjärta och ögon som är tusen och tusen år. Hon orkar inte ens hålla upp sitt huvud och andas häftigt, men när hon vänder sina stora, mörka ögon mot mig och möter min blick samtidigt som den lilla handen söker sig mot mitt hår, vet jag att det här är mitt barn.

När jag långt senare frågar henne om hon minns något av sitt första land, barnhemmet och resan hem säger hon: "Ja, jag minns havet utanför fönstret och jag minns att jag väntade på dig, att du skulle hämta mig. Varje dag låg jag i den lilla

sängen och väntade på att min mamma skulle komma. Jag var sjuk då, väldigt sjuk. Vi reste med ett flygplan och jag var inte rädd alls, men det var du mamma, du var jätterädd hela resan hem."

Och visst har hon rätt. Jag var skräckslagen. Varje morgon i nästan tre veckor gick jag strandpromenaden från hotellet till barnhemmet för att tillbringa dagen med mitt barn och varje kväll var jag tvungen att lämna henne kvar och sakta vandra tillbaka medan solen drunknade i havet. Jag som läst hyllmeter med litteratur om anknytning insåg snabbt att det skulle bli vårt minsta problem. Redan tredje kvällen grät hon, med de stora ögonen uppspärade av ångest och de svaga, tunna armarna sträckta mot mig varje gång jag försökte lägga ned henne i spjålsängen. Skräcken att bli lämnad var en avgrund.

Varje kväll, innan jag lämnade henne och barnhemmets stora järngrindar lästes, la jag hennes nya leksaker och böcker runt henne i sängen. Förutom böcker, som hon alltid älskat, var favoritleksaken var en hemmagjord handdocka som vi kallade Gavran.

Gavran har sedan följt oss genom åren och roat dottern, hennes kompisar och mig med sina galenskap.

Leken har också hjälpt oss i träning och vid sjukhusbesök, med inläring och i alla nya situationer som det nya landet och det nya livet inneburit.

Någonstans dök idén upp att det skulle bli en bok om Gavran och jag trodde nog att det skulle bli en smågalen historia om den här rätt kaxiga gamla korpen.

En bok blev det, men när jag väl satte mig för att skriva den tog Gavran över och ville

berätta sin historia själv. En helt annan korp trädde fram på papperet, väcktes till liv, bredde ut vingarna och kände om vinden bar. Det gjorde den.

Det blev en berättelse på rim och en ensam gammal korp som sitter i sitt bo långt in i skogen och ser hur dagarna kommer och går, alla rätt lika varandra. Men så en dag förändras allt. En morgon ligger något utanför Gavrans lilla hus och hela livet kommer att förändras.

Gavran Gammelcorp är en bok om att i den största sorgen kan lyckan också finnas även om det kan vara svårt att förstå; om att annorlunda resor kan vara de mest fantastiska.

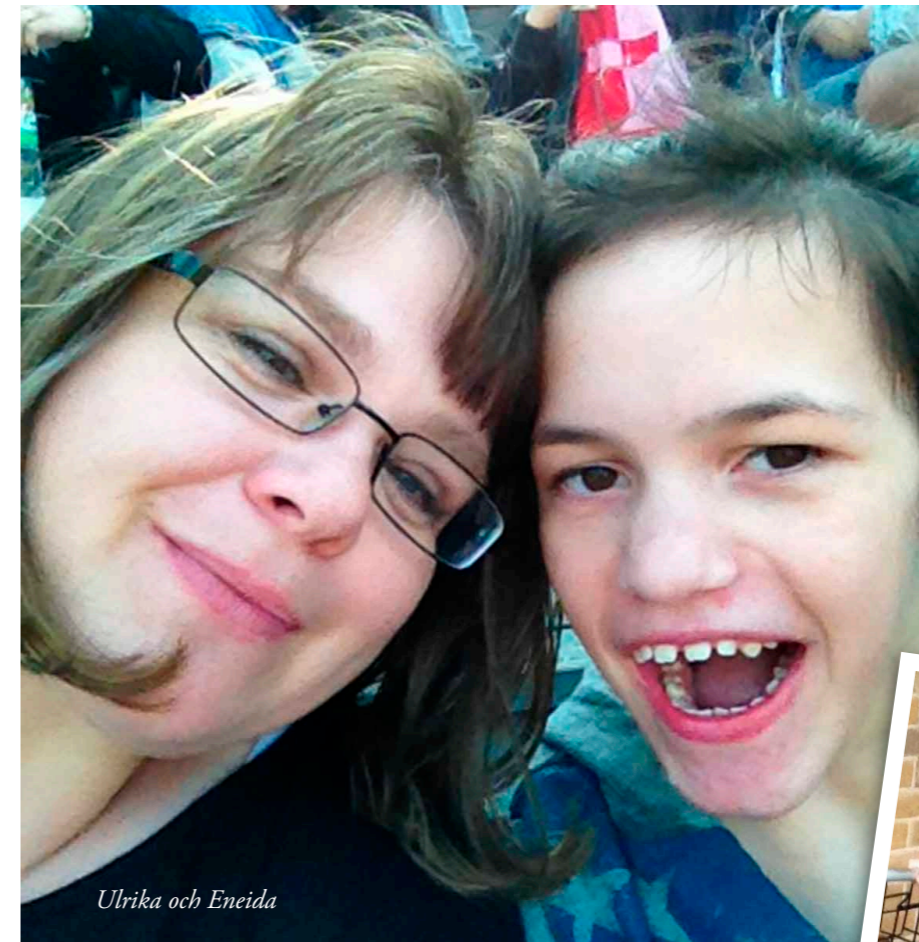
Min och min dotters väg har inte alltid varit jämn. Många sjukhusbesök, hjärtoperation och en ständigt pågående träning. Det är en annorlunda resa, men vi gör den tillsammans och vi lär oss av varandra varje dag. Livet är ett ständigt pågående äventyr och en gåva att värna om.

Boken går att köpa på Bokus, Adlibris mfl. Det finns även en handdocka till som man kan köpa direkt från mig. Mejladress info@eneidaforlag.se.

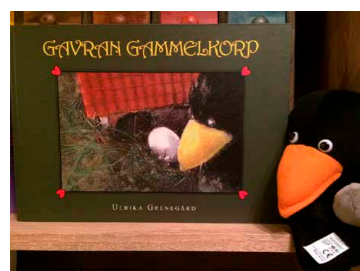
Förlaget är nystartat och uppkallat efter min dotter Eneida.

<http://www.eneidaforlag.se/shop/4---gavran-gammelcorp>

Facebook: Eneida böcker och konst Gavran Gammelcorp



Ulrika och Eneida



BESKRIVNING

Bortom bergen, invid tjärnen, i döda drakars skog sitter Gavran Gammelcorp i sitt bo. Dagarna är ganska lika varandra och ingenting känns riktigt roligt. Men en natt, när skogen står tyst och alla djur sover, händer något som kommer att förändra allt...

Gavran Gammelcorp är en berättelse på rim om sorg och ensamhet; om lycka och glädje. Det är en saga för barn och vuxna i alla åldrar och lämpar sig särskilt för högläsning. Boken passar även för samtal och diskussion i barngrupper kring livets stora frågor

Thuong i Than Ba behöver fler faddrar

BFA har skrivit om Thuong flera gånger och nu vädjar vi på nytt om fler faddrar så att han kan avsluta sina gymnasie-studier och få ett utlovat arbete.

Thuongs farfar var en av de unga soldater som stred under Ho Chi Minh. Ett inramat foto på väggen i familjens hus med farfar i full uniform vittnar om detta.

När freden äntligen kom återgick livet till någon sorts normaltillstånd. Thuongs pappa föddes, växte upp och gifte sig men snart visade det sig att han led av leukemi. När Thuong bara var några månader gammal avled hans far. Det lilla barnet skulle verkligen behövt all hjälp han kunde få av starka och friska föräldrar. Hans kropp var allvarligt missformad med armar och ben förkrympta och förvridda. Thuongs mamma trodde sig nog inte om att klara att ta hand om sin lille pojke alldeles själv. Hon rymde hemmet och har inte hörts av sedan dess.

AGENT ORANGE

Det sägs att Agent Orange, giftet som USA sprutade över Vietnams skogar för att avlöva träden så att soldaterna i Viet Cong inte skulle kunna gömma sig under lövverket, fortfarande orsakar skador på foster och bidrar till att många barn föds med svåra funktionshinder. Om det är så kan vi nog vara säkra på att Thuong, som vi skrivit mycket om under årens lopp, är ett exempel på detta.

THUONG OCH HANS FARFÖRÄLDRAR HADE STYRKA

Men Thuong hade livskraft och vilja. Han hade också ett gott huvud och kärleksfulla, beslutsamma farföräldrar. De tog hand om den lille pojken

på bästa sätt, de bar honom till skolan när den tiden kom och Thuong älskade skolan och var duktig. Med sina förvridda händer lyckades Thuong skriva klassens finaste bokstäver, han läste och räknade utan minsta besvär och han hade många vänner. Men när Thuong var tolv år och gick sjätte året i skolan var han så stor och tung att farföräldrarna inte längre orkade bära honom. Rullstolen som han hade var så utsliten att den bokstavigt talat inte höll ihop. Thuong blev sittande hemma.

CHANS ATT FORTSÄTTA SKOLAN

Här kom Föreningen För Barnens Bästa och Barnen Framför Allt in i bilden. Vi lyckades genom er, våra medlemmar, som sponsrade Thuong genom fadderskap och insamlingar ordna bostad till honom på Centret för barn och ungdomar med funktionsnedsättningar. Han fick hjälp med att ta sig till och från skolan och assistans hemma och i skolan. Han fick en specialbyggd skolbänk och en Ipad för att kunna lösa sina uppgifter. Han blev snabbt en av de främsta i sin klass och ett föredöme för andra. Thuong är särskilt intresserad av engelska och av matte. Han vill kunna kommunicera, inte bara med sina landsmän utan också med de utlänningar som besöker Centret. Man hoppas att han ska utbilda sig till tolk.

THUONG SA ATT HAN VILLE SLUTA SKOLAN

När Thuong gick ut nian med strålande betyg och hade tre gymnasieår framför sig meddelade han plötsligt att han ville sluta skolan, åka hem till farföräldrarna och stanna där. Nyheten slog ner som en bomb. Vad var orsaken? Och vad ska hända den begåvade unge mannen som inte kan sköta en ris- eller teodling om han inte får en teoretisk utbildning? Skolan engagerade sig, Centret engagerade sig, FFBB och BFA engagerade sig, även Folkkommittén engagerade sig.

Det visade sig att Thuong var orolig för att farföräldrarnas pengar inte skulle räcka för ytterligare tre års studier. Han ville inte ligga sina gamla farföräldrar till last trots att farmor bedyrat att hon inget hellre vill än att han ska fortsätta sin skolgång som det är tänkt. Han vet att han har faddrar som hjälper honom ekonomiskt men de pengarna räcker ändå inte då Thuong ju behöver hjälp strängt taget hela dygnet. Man håller möten där Centret, skolan, Folkkommittén och Thuong med farföräldrar deltar (och med FFBB och BFA med i bakgrunden).

MEN VISST VILL HAN FORTSÄTTA

Det blir beslutat att Thuong ska koncentrera sig extra mycket på engelska under sin gymnasietid. Han blir garanterad en plats inom Than Ba kommun som engelsk översättare i tal och skrift efter genomgångna studier. Han får ett bidrag från Folkkommittén på 1,350 miljon VND (ungefär 400 kr per månad) och sponsras av Centret med en halv miljon VND, (ungefär 175 kr per månad). FFBB och BFA behöver bidra med vardera 675 kr per månad för att Thuong ska få sin utbildning och sin framtid tryggad.

FLER FADDRAR TILL THUONG

Thuong har en fadder i BFA och därmed 150 kr per månad. **Vi behöver 525 kr till!**

Vi får ca 100 kr per månad i bidrag av snälla medlemmar. Nu är vi nere i 425 sek. **Vi behöver fler faddrar! Jag är säker på att du vill bli en av dem!**

Välkommen att anmäla dig till Erna Lagerfors erna.lagerfors@bfa.se ! Tänk på att du i Thuong får en adept som du kan mejla med. Du får lära känna hans värld samtidigt som du bättrar på hans framtidsutsikter!

TEXT OCH FOTO: MARGARETA WILHOLM



Nava Jyoti i Kolkata -en trygg plats för barnen

Nava Jyoti öppnar vägen till utbildning för många barn i Kolkata. Tack vare förskolan kan föräldrarna, i de flesta fall ensamstående mammor, också gå till sina arbeten och veta att barnen är trygga.

Innan Nava Jyoti öppnade 1989 fanns det ingenstans där familjerna kunde lämna sina barn. Det vanliga var att familjens äldsta barn, i bland bara sju år gamla, fick ta hand om sina småsyskon. Andra drev omkring på gatorna och drabbades av olyckor i den intensiva trafiken. Det hände också att barn gick vilse och aldrig återfanns. Föreståndaren på Nava Jyoti, Abdul Rab som kallas Bablu, har varit med från starten. Han arbetade tidigare för en annan organisation men så mötte han Saroj Sood från ISSA (Indian Society for Sponsorship and Adoption) som gav honom upp-

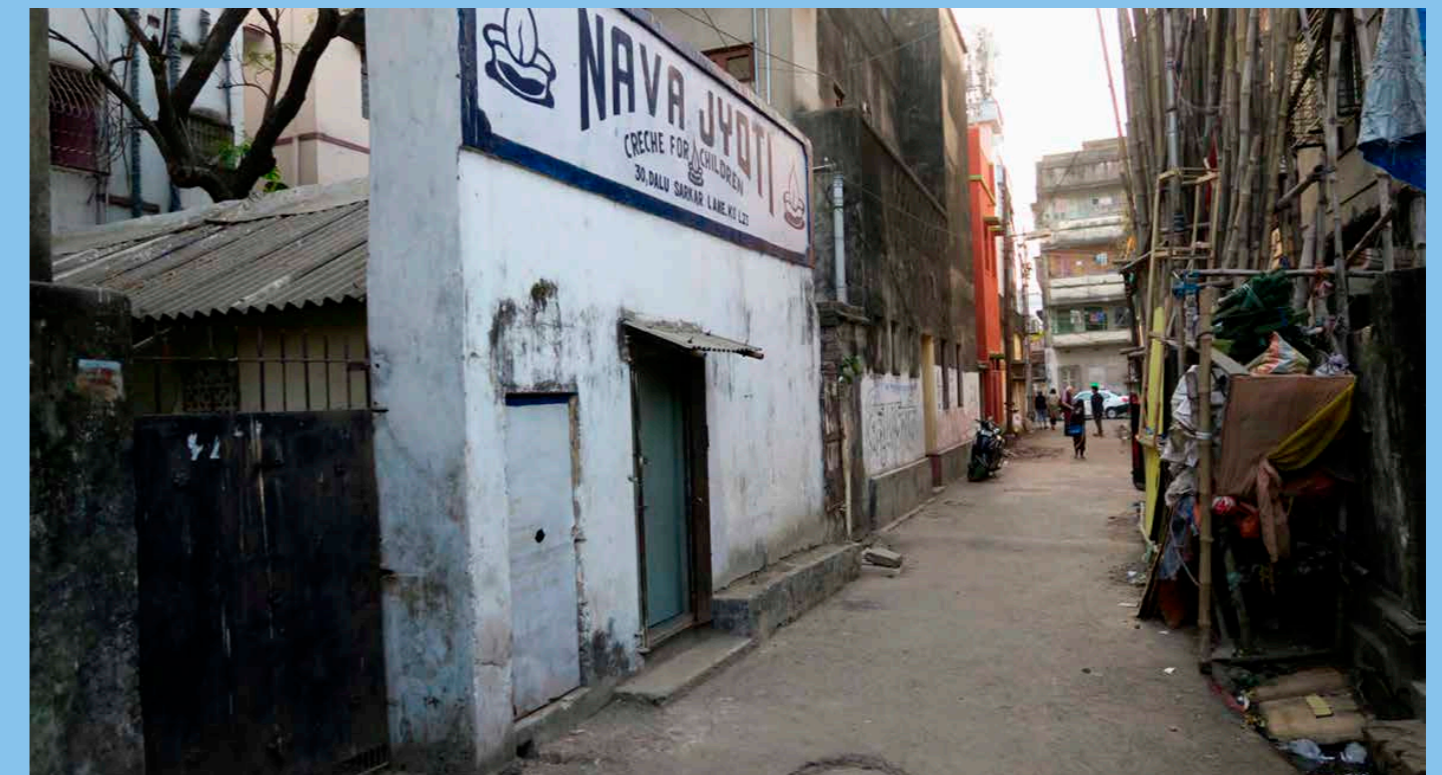


draget att dra igång verksamheten i Mominpur.

På femton dagar uppfördes skollokalen, cirka 40 kvm stor, på en plats där invånarna brukade slänga sopor. Sedan dess har den lilla byggnaden med sin

vita fasad varit hjärtat i verksamheten. Här sjuder det av liv alla dagar i veckan, såväl dagtid som kvällstid. Lördagar och söndagar kommer barnen hit och får dataundervisning eller lektioner i sömnad.

I dag är det fler än någonsin tidigare som





skulle behöva få en plats på Nava Jyoti. - Behovet har ökat, säger Supta Saha som samordnar verksamheten på ISSA:s kansli.

Hon berättar att lokalen är anpassad för 30 elever, men att de ändå lyckats få in 46 barn i förskolan i Mominpur. Barnen på Nava Jyotis förskolor är i åldrarna två till fem år. När de sedan börjar skolan som sexåringar knyts de till undervisningsgrupper på Nava Jyoti för att få hjälp med studierna och läxorna. Två grupper med totalt 79 elever från årskurserna ett till nio samlas efter skoltid två timmar varje dag, fem gånger i veckan.

De så kallade coaching-klasserna är en förutsättning för att barnen ska kunna fullfölja skolgången. - Om familjen består av sex, sju personer, som alla bor i ett litet rum går det inte att få någon studiero, konstaterar Bablu. Han tillägger att det oftast inte heller finns någon som kan stötta och hjälpa barnen med läxläsningen inom den egna familjen. I flera fall är föräldrarna analfabeter.

KRÄVS RENOVERING

I Nava Jyoti Thakurpukur, som ligger i en annan del av Kolkata, är 38 barn

inskrivna i förskolan och 39 i coaching-klasserna. När vi besöker den skolan visar det sig att lokalen är i stort behov av åtgärder. Kenneth Gustavsson konstaterar att delar av betongtaket i barnens samlingsrum vittrat sönder och kan falla ner. Det krävs snabba åtgärder. Kenneth lovar att undersöka om Nava Jeevans Vänner kan bekosta renoveringen.

Nava Jyotis förskoleverksamhet pågår kl. 8 - 16, måndag - fredag, Barnen får frukost när de kommer, oftast bröd, gröt och mjölk. Lunchen består av ris



med grönsaker, ägg och dal, en indisk linsgryta, och en gång i veckan kyckling med ris. Innan barnen går hem för dagen får de frukt och kakor.

Verksamheten, som innehåller både lek och undervisning, blir också en förberedelse inför skolstarten. När barnen är tre år får de till exempel

lära sig färger på frukter och grönsaker. De lär sig även rim och ramsor, på både bengali och engelska. Barnen får också lära sig föräldrarnas namn och familjens adress. Vid fyra års ålder börjar de med alfabetet och siffror. Året innan barnen ska börja skolan, vid fem års ålder, lär de sig att läsa och skriva några enkla ord och

meningar, namnen på månaderna och de enklaste räknesätten.

FATTIGA FAMILJER

Barnen som får en plats på Nava Jyoti har likartade hemförhållanden.

- De kommer alla från mycket fattiga familjer. Framför allt är det kvinnorna





som får dra ett mycket tungt lass, säger Bablu.

Han berättar om familjer där pappan övergivit familjen eller missbrukar alkohol och droger. Andra kvinnor har blivit änkor. Oavsett vad som hänt tvingas många kvinnor att ensam försörja fem, sex barn. Bablu berättar att nittio procent av kvinnorna arbetar som hembiträden.

Han frågar om vi vill följa med på en rundvandring och besöka några av familjerna och de barn som vi mött på Nava Jyoti i Mominpur.

Vi träffas vid 16-tiden nästa dag som är en lördag. Bablus nittonårige son Abdul Raqeeb följer med för att tolka. Vi möts genast av glada tillrop från elever på Nava Jyoti som vi träffat ett par kvällar tidigare. De ber oss att följa med och vill gärna visa hur de bor. En av de första som vi träffar är Farzana Khatoon. Hon är 19 år och går sista året i skolan och bor tillsammans med sin mamma och pappa och fyra syskon, totalt sju personer i ett enda rum. Lite längre bort på gatan möter vi Afshana Khatoon, 13 år, Shamiista och Fiza Khatoon, båda 16 år samt Ruksana Khatun, 15 år. Shamiistas och Fizas familj består

också av sju personer, varav ett nästan nyfött barn. Vi följer med dem in i en smal gränd. Deras bostad ligger längst in i gränden. Vi uppskattar ytan på bostaden till maximalt åtta kvadratmeter. Rummet saknar fönster och inredningen är enkel. Sängen dominerar. Ovanför sängen sitter ett par hyllor på väggen. De bågnar av tyngden från kläder och böcker. Till vänster innanför dörren står ett par skåp för familjens övriga tillhörigheter. På det mindre skåpet har man lyckats klämma in en gammal tv. En spegel täcker större delen av den ena skåpdörren. Tvärs över det lilla rummet hänger en lina med tvätt. På sängen ligger en liten pojke och sover.

Afsana Khatoon väntar utanför och vill presentera oss för sin mamma Rehana Begum, 43 år. Även deras familj består av sju personer och bostaden av ett litet rum.
- Så här ser det ut. I detta område är villkoren desamma för alla familjer, säger Bablu.

BOR I HYDDOR UNDER BROVALVEN

Det börjar skymma och vi går vidare mot en av de stora betongbroar som korsar kvarteret. Bablu är välkänd

och många kommer fram för att hälsa på honom och för att presentera sig för oss. Vi träffar flera av föräldrarna till elever som vi mött tidigare under veckan. Bablu berättar att det bor över 2 000 familjer i just det här området. Runt en eld sitter en grupp kvinnor och män. En av dem kommer fram till oss och vi får veta att det är 19-åriga Ladli Khatoons mamma. Flickan som vill bli lärare och som vi samma eftermiddag träffat på Nava Jeevan där hon undervisat andra barn från området i sömnad och hur man använder symaskin.

Mamman, Quraisha Bibi, är 45 år och hennes man, som efter en stund också kommer fram till oss, heter Bhuto Stolin. Han är 50 år och arbetar som "van driver" vilket innebär att han fraktar smågods med sin transportcykel. Vi fortsätter längre in under bro-valven. Här bor familjerna i hyddor uppförda av det material som man kommit över - plåtar, pappkartonger, byggskivor och plastpresenningar. Överallt brinner små eldar som barn och vuxna samlas kring när mörkret sänker sig. Vi noterar att Bablu överallt möts med respekt. Han känner de flesta och bor själv i Mominpur tillsammans med sin familj.

I det här området har han gått runt hos familjerna sedan starten 1989 för att berätta om Nava Jyoti och för att övertyga föräldrarna om att de måste skriva in barnen på förskolan. Från början krävdes övertalning. Vid starten 1989 hade Nava Jyoti i Mominpur sex elever, tre flickor och tre pojkar. Nu står föräldrarna i kö för att barnen ska få börja på förskolan.
- Vi har tyvärr inte plats att ta emot flera, säger Bablu och berättar att det finns en väntelista med barn. Han konstaterar att en plats på Nava Jyoti framför allt ger barnen en chans men att det påverkar livet för hela familjen på ett positivt sätt när det gäller exempelvis kostvanor, hälsa och hygien.
- Det här är min äldsta student, ropar Bablu glatt och presenterar oss för Nahid Parveen och hennes sjuåriga dotter.

DRYGT 10 000 KR I MÅNADEN

Nu är det dags att gå tillbaka till Nava Jyoti. Även om Bablu hade förberett oss på att området är mycket fattigt

är det svårt att ta in det vi upplevt under kvällen. Hur är det möjligt att sju personer kan rymmas i ett enda rum med en yta som motsvarar en kvadratmeter per person? Familjerna som har byggt sina hyddor under brovalven lever ännu enklare. Men mötena med barnen och deras föräldrar fyller oss samtidigt med värme. Vänliga, öppna och glada har de öppnat sina hem.

Kostnaden för att driva de två skolorna i Mominpur och Thakurpukur är 80 000 rupier i månaden, drygt 10 000 kr. Det beloppet inkluderar både löner, mat till barnen och lokalkostnader. Det betyder att 200 barn varje år får ett tryggare liv och utbildning. Det ekonomiska läget för Nava Jyoti är ansträngt efter att den indiska adoptionsmyndigheten Cara ändrat rwsina regler. De nya reglerna innebär att Barnen Framför Allt, som i många år stöttat verksamheten, inte längre kan sända bistånd till ISSA i Calcutta. Sedan några år tillbaka är det i stäl-

let Nava Jeevans Vänner som genom insamlingar och gåvor finansierar Nava Jyotis verksamhet i Mominpur och Thakurpukur.

Oron för vad som ska hända med verksamheten är stor eftersom projekten saknat tillräcklig finansiering. Under mars månad startade Nava Jyotis Vänner en extrainsamling för att verksamheten ska kunna drivas vidare.
- Vi behöver fler månadsgivare för att försäkra oss om driften varje månad men också akut hjälp med pengar för att täcka de värsta hålen, säger Elisabeth Westholm i Nava Jeevans Vänner.

CARL-ÅKE ERIKSSON (TEXT O BILDER)

LÄS ÄVEN ARTIKELN OM MÖTET MED UNGDOMARNA SOM FICK EN PLATS PÅ NAVA JYOTI PÅ S.32



Vill du ge ett bidrag till Nava Jyoti i Kolkata? Sätt in din gåva på pg 146 34 93-5.
Vill du bli månadsgivare och regelbundet ge ett valfritt belopp?
Sänd ett mail till info@navajeevansvanner.se

De tidigare eleverna klarar sig bra

Över 2 500 barn har fått hjälp till en ny start i livet sedan Nava Jyoti öppnade sina förskolor och träningsklasser i stadsdelarna Mominpur och Thakurpukur i Kolkata. Av dessa barn beräknas sjuttio procent vara flickor.

Nava Jyoti betyder nytt ljus och det var just för att ge barnen i dessa fattiga områden en chans som ISSA startade Nava Jyoti i Mominpur 1989. Eleverna kommer från familjer som saknar riktiga bostäder. De bor i slumområden i ett enda rum trots att familjerna kan bestå av sju personer. Föräldrarna är i många fall analfabeter och barnen som börjat på Nava Jyoti är den första generation som fått möjlighet att börja skolan.

- Jag fick allt härifrån. Nava Jyoti gjorde skillnaden för mig i livet. Det säger Riya Kar som är 19 år och bor i Mominpur. Riya kom till Nava Jyoti när hon var tre år. Nu studerar hon på college och hoppas att så småningom få arbete på en bank. - Jag älskar att räkna, säger Riya som läser ekonomi och handel.

Efter skolan undervisar hon sedan juli 2014 i en av träningsklasserna på Nava Jyoti, två timmar varje dag, måndag till fredag. Hon säger att hon gör det för att ge något tillbaka till Nava Jyoti som har betytt så mycket för henne under uppväxtåren. Vi träffar Riya tillsammans med ett 30-tal andra ungdomar som alla har varit elever på Nava Jyoti. Byggnaden är inte stor, den består av ett enda rum på omkring 40 kvadratmeter. Samtidigt som vi talar med ungdomarna som varit elever här tidigare pågår undervisning med en av träningsklasserna i den andra delen av rummet. Det sjuder av liv i lokalen. Ljudnivån är hög och alla är entusiastiska över vårt besök.

Ladli Khatoun är 19 år och kom till Nava Jyoti som treåring. Nu studerar hon för att bli lärare. Hon bor tillsammans med sin mamma och fyra syskon som alla varit elever på Nava Jyoti.



Sajia Mustaque, 18 år, Ladli Khatoun, 19 år, Zeenat Khatoun, 17 år, Riya Kar, 19 år och Saidun Khatoun, 19 år har alla varit elever på Nava Jyoti. Riya är en av dem som vid sidan av sina egna studier undervisar i en träningsklass på Nava Jyoti.

- Jag fick så mycket hjälp från Nava Jyoti, säger Ladli, som också arbetar som lärare på Nava Jyoti vid sidan av studierna. Nittonåriga Saidun Khatoun går första året på college. Hon presenterar oss för två av sina syskon som just nu går i Nava Jyotis undervisningsgrupper. Självt undervisar hon vid sidan av sina egna collegestudier. - Jag gör det för att hjälpa barnen på samma sätt som jag fick hjälp. Nava Jyoti har varit så viktigt för mig och vår familj.

FLERA STUDERAR, ANDRA ARBETAR

De elever som vi brett Abdul Rab (Bablu), föreståndare på Nava Jyoti, att bjuda in vill så gärna berätta för oss hur mycket Nava Jyoti betytt för dem och deras familjer. Flera av ungdomarna har syskon som fortfarande är elever på Nava Jyoti. Vi möter bland annat 24-åriga Sultana Khatoun. Hon kom till Nava



Sultana Khatoun är 19 år och kom till Nava Jyoti som treåring 1996. Nu studerar hon för att ta en master. Till vänster ses hennes systrar, Afshana, 13 år och Ruksana, 15 år.

Jyoti som treåring 1996. Nu är hon gift och studerar för att ta en master. - Jag tycker framför allt om att läsa historia, säger Sultana som bor två timmars resa från Muminpur. Hennes två systrar, Afshana, 13 år och Ruksana, 15 år har också kommit till Nava Jyoti denna kväll och berättar att de alla varit elever på Nava Jyoti. Det visar sig att även när eleverna



Benazir Parveen är 23 år och läser andra året på Master of Arts i Kolkata för att ta en master. Hennes mål är att bli lärare.



Shabana Khatoun, utsmyckad i en gul blomstergirland vid jubileumsfirandet 2000. Nu är hon 23 år och säljer kläder.



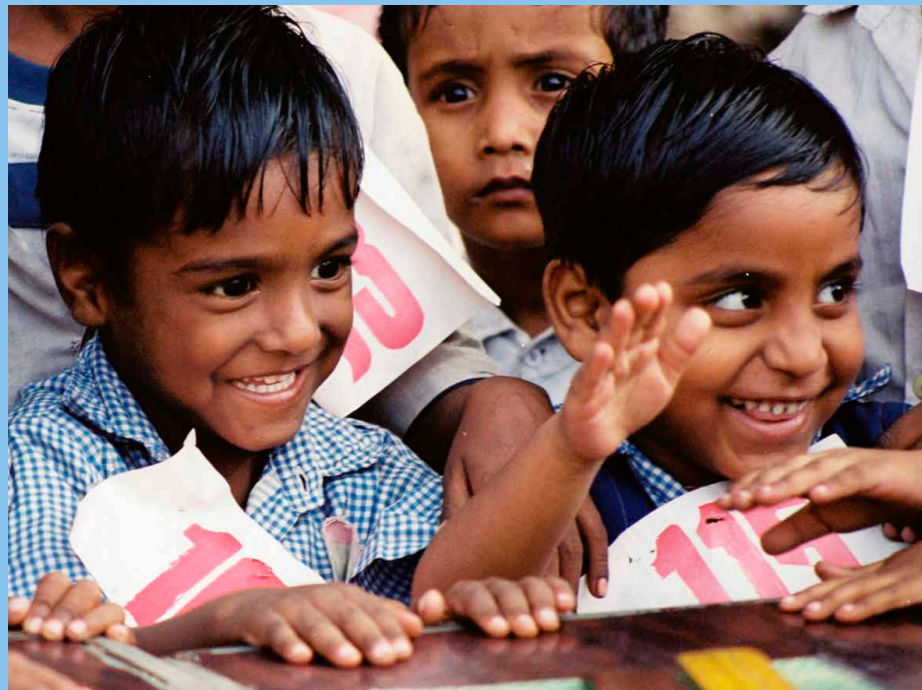
Kahkasha Khatoun är fem år på bilden där hon sitter bredvid sin mamma som bär en lysande blå sari. Nu är Kahkasha 23 år och studerar på college.

gått ut skolan så behåller de kontakten med Bablu och Nava Jyoti för att få råd och stöd. Många svårigheter väntar när eleverna lämnat skolan. Därför är stödet från Nava Jyoti fortsatt viktigt.

Det är en stark känsla att få träffa så många av Nava Jyotis före detta elever vid ett och samma tillfälle. Stämningen är varm och budskapet till oss är tydligt: Nava Jyoti ger både barnen och familjerna en chans. Benazir Parveen är 23 år och läser andra året på Master of Arts i Kolkata för att ta en master. Hennes mål är att bli lärare. Benazir säger att det hade varit omöjligt för henne att studera utan stödet från Nava Jyoti. - Av Nava Jyoti fick jag böcker, skoluniform, sponsrade skolavgifter och studiehjälp i träningsklasserna.

DE FÖRSTA ELEVERNA ÄR VUXNA NU

Innan vi reste till Calcutta sände vi bilder på elever som togs när Kenneth Gustavsson och undertecknad besökte Nava Jyoti i samband med bland annat ISSA:s 25-årsjubileum år 2000. Nu har Bablu kontaktat flera av de tidigare eleverna. Det är fantastiskt att få möta dem som vuxna. Den första som kommer är Shabana Khatoun. Hon var en av dem som framträdde i samband med jubileet, utsmyckad i en gul blomstergirland. Shabana säger att hon mycket väl kommer ihåg när bilden togs. Då var hon sju år, nu är hon 23 år och trivs med sitt jobb som säljare av kläder i en butik i Alipore i Kolkata. Hon bor fortfarande hemma, tillsammans med sin mamma. - Det var här på Nava Jyoti som allt startade. Det var mycket viktiga år, säger Shabana. Hon började där när hon var två och ett halvt år och gick tre år i förskolan. Därefter fortsatte hon att komma till undervisningsgruppen på Nava Jyoti varje dag under sin skoltid för att få hjälp med studierna och läxorna. Kahkasha Khatoun finns också med på en av bilderna. Hon är fem år och sitter i sin fina skoluniform bredvid mamman som bär en lysande blå sari. I dag är Kahkasha 23 år och går sitt tredje år på college. Hon har två systrar och tre bröder och alla har de varit elever på Nava Jyoti. - Jag fick väldigt mycket hjälp på Nava Jyoti. Läraren fanns där hela



Nasiur Ahmed och Khkasha Salim glada och förväntansfulla vid jubileumsfirandet på Nava Jyoti 2000. Nu, sjuutton år senare, läser Khkasha andra året på college och Nasir arbetar i en skjortbutik.

tiden som stöd för mig, minns hon. När jag kom hit var jag ingenting, med hjälp av Nava Jyoti fick jag möjlighet att läsa och gå vidare, säger hon ödmjukt.

Nasir Ahmed och Kahkasma Salim finns också med på bilderna som vi sänt i förväg till Kolkata. De sitter glada och förväntansfulla vid jubileumsfirandet på Nava Jyoti. Nu, sjuutton år senare, står de framför mig på nytt som 21-åriga. Kahkasma, som går andra året på college, säger att hon minns förskoleåren på Nava Jyoti med glädje och att barnen fick leka väldigt mycket. Nasir, som i dag är säljare i en skjortbutik, nickar instämmande.

- Det var en lycklig tid, konstaterar han.



Shaid Alam, Mohammed Wassim Akram, Altab Alam och Jamil Akhtar är alla 20 år. De säger att utan Nava Jyoti hade de aldrig fått möjlighet att studera.

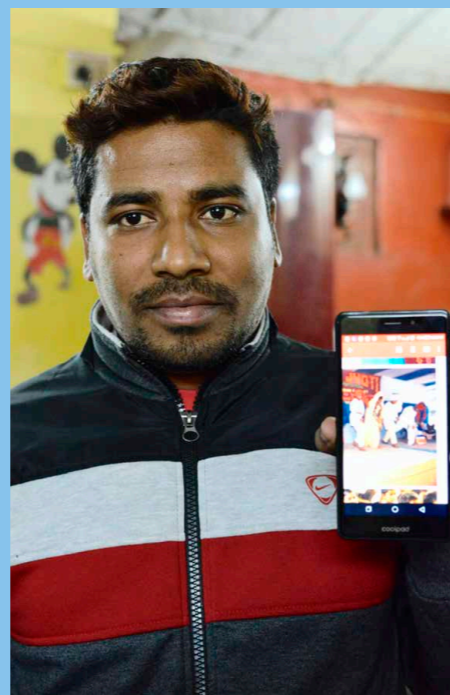
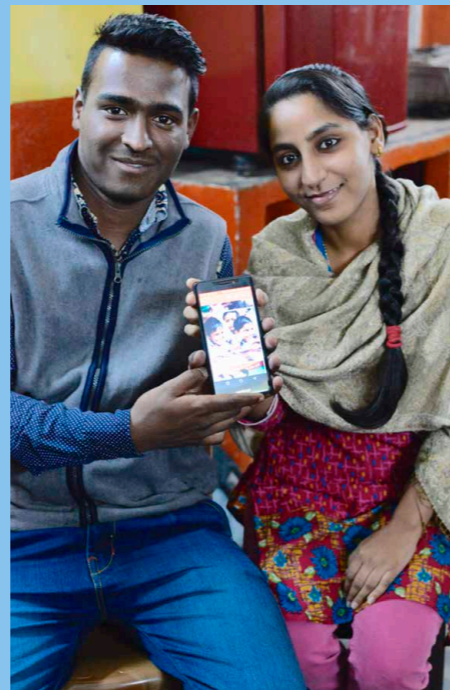
BYGGMÄSTARE, BRÖLLOPSKOCK

Nu har vi talat med ungdomarna i flera timmar. Vi känner oss helt uppfyllda av att lyssna till vad de har att berätta. Många av dem som kommit hit den här kvällen fortsätter att studera och alla har tydliga mål. Några arbetar sedan flera år tillbaka och har lyckats väl, som t ex 20-åriga Altab Alam. Han har kommit till Nava Jyoti tillsammans med Shahid Alam, Mohammed Wassim Akram och Jamil Akhtar, alla 20 år fyllda. Altab arbetar som kock tillsammans med sin bror och har specialiserat sig på att laga mat till bröllopsmiddagar. Han bor i ett eget litet hus men när jag frågar om han är gift skrattar han glatt:

- Nej, jag kommer att vänta fem, tio år med att gifta mig. Först vill jag stå på egna ben, ha min egen restaurang och bli framgångsrik.

Altab säger att han är nöjd med sitt liv och att han haft en bra barndom.

- Jag fick mycket hjälp från Nava Jyoti och det har varit väldigt betydelsefullt. Shahid berättar att han arbetar i en coffe shop, Jamil har jobb på en stormarknad och säljer mobilutrustning. På fritiden spelar han fotboll. Mohammed slutligen, går andra året på college men arbetar också tillsammans med sin far.



Ravi Ram är byggmästare och har varit en av eleverna på Nava Jyoti. Han är mycket tacksam för vad skolan betytt för barnen i Mominpur.

Familjen består av tio personer och Mohammed säger att de alltid varit väldigt fattiga. Precis som sina vänner konstaterar Mohammed att utan Nava Jyoti hade han aldrig fått möjlighet att studera. Nava Jyoti var det som gjorde skillnaden. Nu är hans mål att bli affärsman.

Ravi Ram är ytterligare en person vi träffar denna kväll. Han finns med på en av bilderna från 2000 där han dansar på scenen med en vit turban på huvudet. I dag är han verksam som byggmästare. Ravi slutade skolan och började arbeta när hans mamma gick bort. Ravi vill uttrycka sin tacksamhet för vad Nava Jyoti betytt för barnen i Mominpur. För egen del menar han att Nava Jyoti varit direkt avgörande för att han senare kunde starta och driva ett företag.

I dansgruppen som framträdde vid jubileet fanns också Sabra Khatoon. Nu är hon 26 år och berättar att hon var den första flickan som fick börja på Nava Jyoti i Mominpur vid starten 1989. Hon bor fortfarande hemma med sin mamma men har utbildat sig till sömmerska och syr damkläder.

EFTER SKOLAN MÖTER SVÄRIGHETERNA

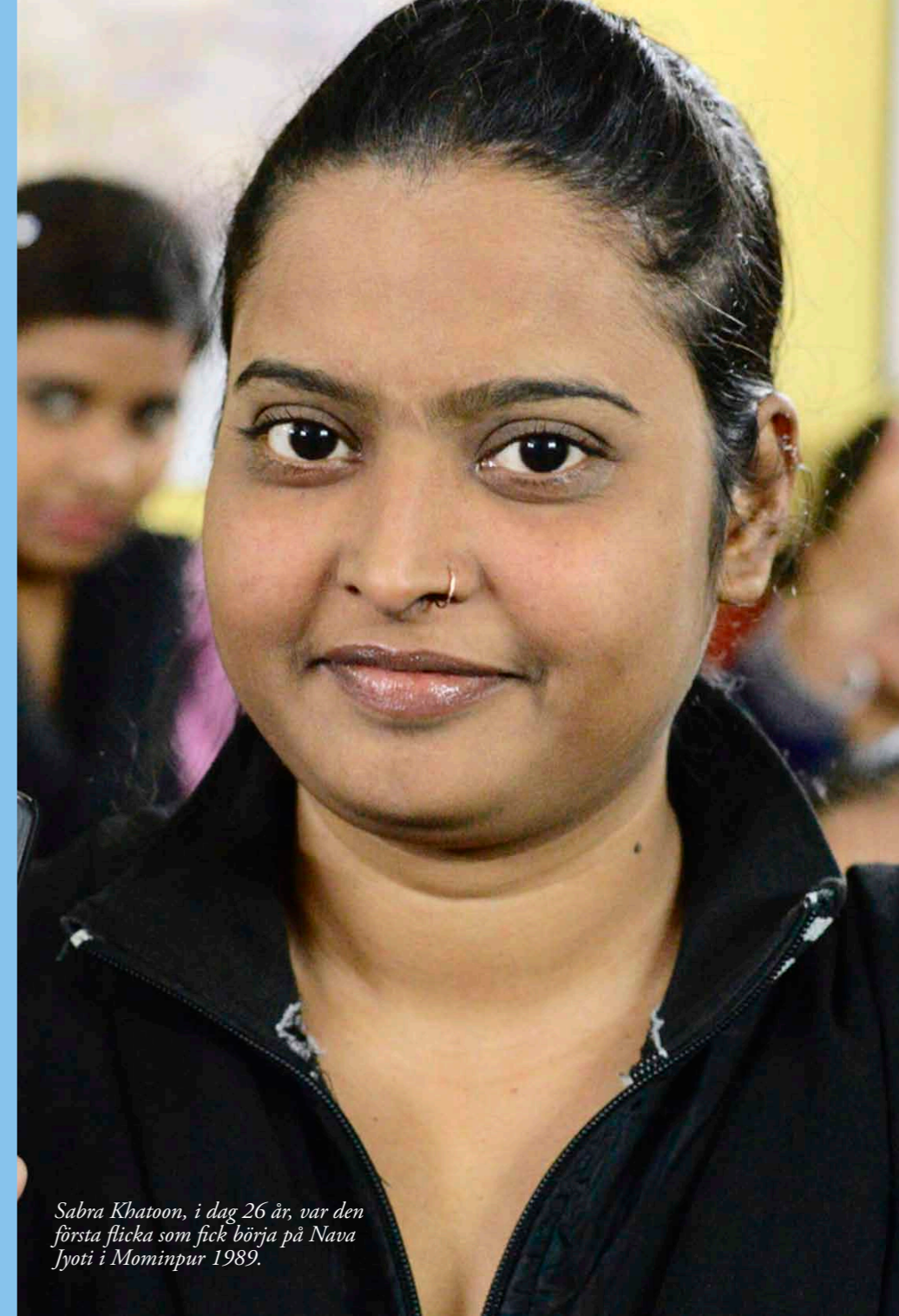
Det är inte ovanligt att flickorna gifter sig tidigt på grund av familjesituationen. En av dem är Rukshana Khatun, 22 år som kommer tillsammans med sin fyraåriga dotter Zareen. Rukshana minns speciellt idrottstävlingarna på Nava Jyoti.

- Jag älskade sport och kom alltid etta eller tvåa, berättar hon. Rukshana har två systrar och tre bröder som varit elever på Nava Jyoti. Hennes mamma, Sahnaz Begum, har också kommit för att träffa oss. Hon säger att hon är mycket tacksam för att barnen fått gå på Nava Jyoti eftersom det betytt så mycket för hela familjen.

Shamiista Khatoon, Fiza Khatoon och Sana Khatoon är sexton år gamla. De har tydliga mål för sina fortsatta studier. Shamiista vill bli reporter, Fiza säger att hon vill



Shamiista Khatoon, Fiza Khatoon och Sana Khatoon är sexton år gamla och har tydliga mål för sina fortsatta studier.



Sabra Khatoon, i dag 26 år, var den första flicka som fick börja på Nava Jyoti i Mominpur 1989.

arbeta som läkare i Indien och Sana vill bli geografilärare.

- Alla steg som Nava Jyoti har tagit för mig har varit de rätta. Det har varit ett ovärderligt stöd i alla stadier, säger Fiza och hennes vänner nickar instämmande. De säger att förutsättningarna för dem att studera hade varit obefintliga utan Nava Jyoti.

Klockan har passerat 20 på kvällen och i över tre timmar har vi fått möta ungdomar som utstrålat så mycket positivitet trots att de alla växt upp med mycket svåra hemförhållanden.

Bablu, som känner dem väl, säger att det är när eleverna slutar skolan som de ställs inför de verkliga utmaningarna. Men Nava Jyoti ger barnen i det här området en chans. Något alternativ finns inte, konstaterar han.

CARL-ÅKE ERIKSSON (TEXT O BILDER)

Besök i Boliva september 2016, Hogar José Soria



Firandet har börjat.

TEXT: ISABEL BORRÁS
FOTO: LUCIO BELTRAME

Barnhemmet Hogar José Soria var det sista vi besökte under vår vistelse i Bolivia i september 2016. Där möttes vi av ballonger och fest. Vi visste att man firar studentens dag i La Paz den 21 september men det visade sig att man även firade barnhemmets 42-årsdag.

På plats var inte bara barnhemmets personal utan även flera representanter för de bolivianska SEDEGES, "Servicio Departamental de Gestión Social" med dess direktör Maria Luisa Palacio i spetsen.

SEDEGES övervakar all social verksamhet i La Paz.

På barnhemmet blev vi mottagna av föreståndaren Rosario Quente och ekonomiansvariga Elena Quon. Alla barn satt ute på gården och väntade tålmodigt på att festen skulle börja. Dagen till ära hade alla barn fått nya kläder genom BFA:s fadderverksamhet. Flickorna var jättesöta i nya jeansjolar och jackor, vita strumpbyxor och svarta skor. Pojkarna hade fina skjortor till sina nya jeans. -Det är viktigt för barnens självkänsla

att de ibland får egna nya kläder och inte bara måste gå i ärvda, sa Rosario Quente.

Innan festen började blev vi visade runt i barnhemmet av Elena Quon. Barnhemmet har fyra sovsalar, två för flickorna och två för pojkarna. Med bistånd från BFA har alla duschar fått nya gedigna dörrar, viktigt för barnens integritet. Matsalen har fått nya fina stolar, nya gardiner och nya borddukar, även detta med bistånd från BFA. Hogar José Soria som inom kort



SEGEDEs direktör Maria Luisa Palacio, Lucio Beltrame, Isabel Borrás, Virginia Uribe Herbas, ekonomiansvariga Elena Quon och föreståndare Rosario Quente på Hogar José Soria.



Flickornas sovsal.

kommer att ändra namn till "Centro de Acogida José Soria" är ett hem där barn vistas tillfälligt på grund av problem i hemmet. Med några få undantag vistas barnen, som är mellan sex och tolv år gamla, högst tre månader på hemmet. Man skiljer inte på syskon och därför finns där även lite yngre barn. Barnhemmet är statligt och har i dag 19 anställda, bland annat en psykolog, en socialarbetare, en läkare, en sjuksköterska och åtta barnskötare. När vi var där bodde 33 barn på barnhemmet. Nio av barnen hade en utvecklingsstörning och gick i specialskola. Övriga barn går i vanlig skola från sex års ålder. När så festen väl började blev det mycket musik, sång och dans. Många höll tal och två av barnen läste egna dikter. Festen avslutades med att en grupp utklädda skådespelare kom och lekte, sjöng och dansade med barnen. Det bjöds på mat och kakor. BFA sponsrade drycken, vatten och läsk. Det blev en lyckad förmiddag. Precis som övriga barnhem vi besökte



Duschrummet med de nya dörrarna.

i Bolivia så slogs vi av den kärlek och respekt som personalen visade gentemot barnen. Barnen var glada, orädda och nyfikna. Det märktes att det berodde på de vuxna de hade runt omkring sig. Det var rent överallt på barnhemmet men kargt. Det märktes

även här att det saknas pengar för allt som inte hör till det nödvändigaste och att biståndet och fadderverksamheten från BFA verkligen gör skillnad.



Matsalen



Festen fortsätter.

Vad har hänt hos romerna i Roman sedan sist?

I staden Roman i Rumänien driver Franciskanermunkar ett projekt för att förbättra livet för den romska befolkningen, som vi informerade om i BFAs tidning nr1/2016. Svenska Kyrkan är "back donor" och BFA är med som "back donor" till skolprogrammet.

BARNEN ERBJUDD SOMMARSKOLA

De romska barnen i Roman kommer att få tillgång till sommarskola även i år. Där kan de träna sina färdigheter men också leka och idrotta. Detta brukar vara mycket uppskattat eftersom barnens hemmiljöer är torftiga. Nu är man i avslutningsfasen på arbetet i förskolan, grundskolan 1 - 4 och i skolan för dem som fallit ur systemet eller aldrig tidigare gått

i skolan (här kan man vara upp till 30 år). Detsamma gäller skolan för barn med ut-talade problem, "andra chansen". Skoldagen börjar med frukost. I "andra chansen" har man mycket idrott och låter barnen röra på sig ordentligt. Skolan är kostnadsfri. När barnen börjar femte klass fortsätter de i den kommunala skolan. Där får föräldrarna betala skolmaterialet.

JOBBSOM GER INKOMST

De vuxna lär sig tillverka tegelstenar för husbyggen. Det ger inkomst. Trädgårdsskötsel/plantskola är också inkomstbringande. Där är det bråda tider nu. Man odlar lavendel för försäljning. Nytt är att man pro-

ducerar lavendelolja och försöker få avsättning för den nya produkten.

FÖRÄLDRAKURS FÖR LUGNARE HEMMILJÖ

Under läsåret ordnades kurser för föräldrar där syftet är att åstadkomma bättre och sundare hemförhållanden för barn och föräldrar. I hemmen förekommer ofta våld i samband med alkohol och droger. Kursen gav kunskap i demokrati, kvinnors och barns rättigheter och man informerar om skadeverkningsarna av alkohol och droger.

LÄS MER OM ROMERNAS SITUATION OCH VÅRT ENGAGEMANG PÅ HEMSIDAN.

TEXT: MARGARETA WILHOLM

Stort tack till alla som deltog på årets sommarträff i Tanumstrand.

Lägg datumet 18-20/5- 2018 på minnet vilket är
datumet för nästa års sommarträff som förmodligen
kommer gå av stapeln på Tanumstrand igen.

I nästa medlemstidning nr 3 som kommer ut i
september kan ni läsa och njuta av foton och
artiklar från årets sommarträff.

Stort tack också till er som bidrog med vinster och bakning!

BFA önskar er alla en riktigt fin och avkopplande sommar!

